

Arrest

nr. 283 195 van 16 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12 / 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 september 2022 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van tien jaar.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2022 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van tien jaar. Dit is de thans bestreden akte, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)
Mijnheer,

Naam: O. E. A. (...)
Voornaam: W. (...)
Geboortedatum: (...).1978
Geboorteplaats: D.B. (...)
Nationaliteit Marokko

Krachtens artikel 22§1,3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen⁽³⁾, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen⁽¹⁾. Het bevel om het grondgebied te verlaten treedt in werking van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft. Krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

Uw vader (O. E. A. B. (...), geboren in 1944 te B. (...), Marokko) kwam op 17.05.1970 aan in België en verkreeg verblijfsrecht als werknemer.

Op 31.05.1981 kwam u, samen met (o.a.) uw moeder in het kader van een gezinshereniging met uw vader aan in België. U werd op 04.06.1981 ingeschreven in het Vreemdelingenregister en sinds 07.12.1982 bent u ingeschreven in het Bevolkingsregister.

Op 31.10.2005 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van verkrachting op minderjarige.

Op 24.01.2006 werd u vrijgesteld uit de gevangenis ten gevolge van de opheffing van het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden.

Op 22.02.2007 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van verkrachting op een kind onder de 14 jaar, afpersing, ontucht met minderjarige minder dan 14 jaar en meer dan 10 jaar oud waarvan de staat van minderjarigheid bekend was.

Op 02.03.2007 werd u door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 3 jaar voor de helft en werd u ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden die van zestien jaar, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer en aan verkrachting van een meerderjarige, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of een geestelijk gebrek van het slachtoffer. Deze feiten pleegde u in de nacht van 29 op 30.10.2005 en op 30.10.2005.

Op 27.03.2007 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend en werd u vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 18.04.2007 trad u in het huwelijk in Marokko met E. M. (...) (geboren (...).1987, te A. H. (...), Marokko).

Op 21.05.2007 meldde u zich aan bij de gevangenis van Mechelen omwille van uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank d.d. 02.03.2007.

Op 25.08.2008 bereikte u strafeinde en werd u vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 02.03.2009 vroeg uw echtgenote een visum gezinshereniging aan bij het Belgisch Consulaat te Casablanca. De visumaanvraag werd goedgekeurd en ze werd in het bezit gesteld van een visum type D (xxx) geldig van 22.06.2009 tot 22.09.2009. Op 04.08.2009 kwam uw echtgenote aan in België.

Op 01.04.2010 oordeelde het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR 31.10.2008) dat de feiten waarvoor u vervolgd werd (aanslag tegen de zeden door, teneinde een anders driften te voldoen, de ontucht, het bederf of de prostitutie van een minderjarige van het vrouwelijke geslacht die geen volle 14 jaar is op het ogenblik der feiten, te hebben opgewekt, vergemakkelijkt of begunstigd en verkrachting met behulp van geweld op een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt doch ten volle 10 jaar oud is; feiten gepleegd tussen 01.09.2004 en 15.08.2006, meermaals en op niet nader bepaalde data), samen met de feiten waarvoor u bij het in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Correctionele

Rechtbank te Mechelen van 02.03.2007 veroordeeld werd, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering was van een zelfde misdadig opzet, doch dat de bij voormeld vonnis uitgesproken straf onvoldoende was en het Hof veroordeelde u tot een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden en verklaarde u bijkomend ontzet uit al de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek en dit voor een termijn van 5 jaar.

Op 06.12.2010 werd u opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van uw veroordeling door het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 01.04.2010.

Vanaf 14.10.2011 stond u onder Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 03.04.2012 werd u een voorlopige vrijlating toegekend.

Op 21.04.2016 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw E. M. (...), overgeschreven in de registers op 10.06.2020 te Mechelen.

Op 29.06.2020 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van ontucht met minderjarige minder dan 14 jaar en meer dan 10 jaar oud, opzettelijke slagen en verwondingen aan kinderen beneden de 16 jaar, aanzetten tot gebruik van verdovende middelen aan minderjarige.

Op 13.01.2022 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR Mechelen 11.08.2021) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar in staat van wettelijke herhaling, werd u ontzet verklaard uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid en artikel 382 bis, eerste tot derde lid van het Strafwetboek voor een termijn van 10 jaar en werd u ter beschikking gesteld van de Strafvuitvoeringsrechtbank voor een termijn van 10 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen die geen volle 14 jaar oud waren (ten nadele van 2 personen); aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen boven de leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar (ten nadele van 3 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een kind dat meer dan de volle leeftijd van 12 jaar en minder dan de volle leeftijd van 16 jaar oud was (ten nadele van 3 personen); aan aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging jegens kinderen beneden de volle leeftijd van 16 jaar met de verzwarende omstandigheid dat de minderjarige voorafgaand werd benaderd door de dader met het oogmerk op een later tijdstip een van de in de hoofdstukken V, V of VII van titel VII van boek II van het Strafwetboek bepaalde feiten te plegen (SW boek art. 377ter) (ten nadele van 2 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; aan benadering op internet van minderjarigen om strafbare feiten van seksuele aard te plegen (online grooming); aan cyberlokking (ten nadele van 8 personen); aan verwerving of bezit van, en toegang tot kinderpornografie; aan bedreigingen bij naamloos of ondertekend geschrift onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen en aan verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar oud met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting is voorafgegaan door of gepaard gegaan met opsluiting. Deze feiten pleegde u tussen 04.06.2017 en 29.06.2020.

U zit momenteel een gevangenisstraf van 12 jaar uit wegens ernstige zedenfeiten met voornamelijk minderjarige meisjes. Daarnaast achtte het Hof het noodzakelijk om u gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van uw straf ter beschikking te stellen van de strafuitvoeringsrechtbank en u gedurende 10 jaar te ontzetten uit de rechten benoemd in artikel 31 en van artikel 382 bis van het Strafwetboek. Terbeschikkingstelling is een bijkomende straf die opgelegd wordt aan personen die strafbare feiten hebben gepleegd die dermate ernstig zijn, dat de samenleving zich ook na het verstrijken van de gevangenisstraf tegen deze personen moet kunnen beschermen. De door u gepleegde feiten zijn zeer ernstige feiten en vallen zeer zeker onder de noemer "zeer zware criminaliteit". De ernst van de gepleegde feiten wordt bevestigd door de tegen u uitgesproken straf.

Op 02.03.2007 werd u een eerste keer veroordeeld voor zedenfeiten: in de nacht van 29 op 30.10.2005 probeerde u een meisje dat 15 jaar oud was, te verkrachten en op 30.10.2005 verkrachtte u een 18 jarig meisje. Uit het vonnis blijkt: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklaagde van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwen." Dit waren niet de enige zedenfeiten die u in die periode pleegde; met het arrest d.d. 01.04.2010

werd u voor zedenfeiten die u meermaals, op niet nader te bepalen data pleegde in de periode tussen 01.09.2004 en 15.08.2006 een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden opgelegd. In voormelde periode pleegde u meermaals een aanslag tegen de zeden door misbruik te maken van een meisje dat geboren werd op 24.12.1992. Het meisje werd meermaals door u verkracht. Bij aanvang van de feiten was het slachtoffer 11 jaar oud terwijl u toen reeds 26 jaar oud was. Het slachtoffer was een jong meisje dat kampte met een adolescentenproblematiek. Samen met een aantal kompanen gebruikte u haar seksueel teneinde uw eigen en andermans driften te voldoen. Uw bewering, namelijk dat het verhaal van het meisje geen steek hield en dat zij een mythische zou zijn, vond geen enkele steun in het strafdossier. De feiten waren ernstig en laakbaar gelet op het volkomen gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van dit minderjarige meisje. Uit het arrest d.d. 01.04.2010 blijkt: "... de opeenvolging van de feiten in hoofde van deze beklaagde (u) geeft blijk van een aanhoudende ingesteldheid van ongeoorloofd seksueel geweld en minachting voor jonge vrouwen, eigenlijk nog jonge tieners, zoals die overigens ook blijkt uit het te dezen voorliggend strafdossier, ..." Het Hof oordeelde dat een iets mildere (bijkomende) straf werd gerechtvaardigd doordat u aangaf uw leven te hebben herpakt, u vast werk leek te hebben, uw partner in verwachting was, u sinds 2008 via Welzijnswerk begeleid werd en alsook omdat reeds enige tijd was verstreken tussen het plegen van de feiten en het vellen van het arrest.

Het moge duidelijk zijn dat u zich, in tegenstelling tot wat het Hof meende, niet herpakt had en dat noch het feit dat u vader werd, noch de begeleiding via Welzijnswerk herhaling van de feiten kon voorkomen. U herviel immers in zeer ernstig grensoverschrijdend gedrag met minderjarige meisjes en op 13.01.2022 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar voor zedenfeiten die u pleegde in de periode tussen 04.03.2017 en 29.06.2020. U maakte misbruik van de anonimiteit van de sociale media door te liegen over uw werkelijke leeftijd en identiteit. U benaderde op systematische wijze jonge meisjes door gebruik te maken van nepprofielen met verschillende valse namen in combinatie met valse leeftijden. U stuurde naaktfoto's van uzelf (hoofd niet zichtbaar) en verzocht meisjes seksueel getinte foto's van henzelf terug te sturen. Eenmaal u een afspraak had, leidde u ze naar uw appartement en deed u de deur op slot. Uw slachtoffers waren onder dwang van de omstandigheden genoodzaakt seksuele daden te ondergaan. U deinsde er niet voor terug om te dreigen met geweld of om de naaktfoto's online te zetten indien de meisjes niet op uw seksuele voorstellen ingingen of indien zij deze handelingen kenbaar zouden maken. Ook op straat sprak u jonge meisjes aan. U woonde tegenover een middelbare school waar u de meisjes makkelijk kon aanspreken en naar uw appartement lokken. U bood hen geld of goederen aan opdat zij met u seks zouden hebben. De meisjes werden door u aangezet om verdovende middelen te gebruiken zoals cannabis, cocaïne of speed. U dwong een meisje cocaïne te snuiven op straffe van slaag te krijgen. Toen het meisje slecht reageerde op de cocaïne gaf u haar een pilletje waardoor ze in slaap viel. Later werd ze wakker in haar ondergoed. Sommige seksuele betrekkingen werden door u gefilmd. U gedroeg zich opdringerig, manipulatief en eisend. Het is niet geweten hoeveel meisjes u op die manier behandeld heeft daar niet alle slachtoffers geïdentificeerd konden worden. Sommige meisjes waren bijzonder kwetsbaar omwille van hun thuissituatie of hun beperkte intellectuele capaciteiten. Uw slachtoffers waren niet in staat om weerstand te bieden tegen uw dwingende houding. Bovendien bevonden ze zich in een situatie die hen verrast had en die ze zelf niet meer meester waren. U heeft misbruik gemaakt van de weerloosheid van pubermeisjes door hen seksuele daden op te dringen.

De feiten zijn bijzonder laakbaar. Als volwassen man en later als vader van drie jonge kinderen, heeft u adolescenten, onder dwang, bedreigingen en toediening van drugs, seksueel misbruikt. U heeft schaamteloos de bevrediging van uw seksuele lusten nagestreefd zonder rekening te houden met de traumatische impact van deze daden op uw jonge slachtoffers. Nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Een van uw slachtoffers heeft zich van het leven willen beroven door zichzelf in brand te steken, dit om deze pijnlijke ervaringen voorgoed te vergeten.

Uw zedelijk wangedrag duidt op een schrijnend gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor de seksuele integriteit van deze kwetsbare minderjarigen wiens identiteit nog in volle ontwikkeling is. Uw gedrag getuigt van een verregaande minachting voor vrouwen in het algemeen en voor uw slachtoffers in het bijzonder.

Opvallend is de vanzelfsprekendheid waarmee u de feiten pleegde. Het kostte u schijnbaar geen moeite om ondanks eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten, opnieuw over te gaan tot seksueel misbruik. Volgens de bevindingen van de psychiater zou uw gewetensfunctie intact zijn en was u zich er van bewust dat wat u deed met jonge meisjes strafbaar was. Dit blijkt uit het feit dat u uw slachtoffers bedreigde om niets kenbaar te maken. Uit het psychodiagnostisch onderzoek blijkt dat u intellectueel laaggemiddeld begaafd bent en dat u lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebief type met andere woorden, uw seksuele voorkeur gaat naar pubers en jonge adolescenten, een leeftijdsgroep die voor u

'ongevaarlijk' is en waarbij u uw mannelijkheid kan affirmeren hetgeen u als problematisch ervaart met vrouwen van uw leeftijd. U ontkende of minimaliseerde de feiten en zei dat u enkel de bedoeling had de meisjes beter te leren kennen.

Deze houding toont aan dat het u ontbreekt aan schuldbesef. Uit het psychologisch onderzoek naar uw persoonlijkheidskenmerken blijkt: "Personen met een dergelijk (uw) profiel ervaren weinig persoonlijke stress en verwachten van anderen dat ze zich zouden aanpassen aan hun verwachtingen eerder dan zelf pogingen te ondernemen om hun eigen gedrag in vraag te stellen." Gerechtspsychiater R. (...) schat het recidive gevaar als zeer hoog in en hij acht dat de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal is. Bovendien wijst het feit dat u geen lessen getrokken heeft uit eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten op een verhoogd risico op recidive.

U beweerde dat de feiten te wijten waren aan uw depressie, uw onzekerheid, uw seksverslaving en uw drugsprobleem. Uw remmingen zouden wegvallen door de drugs waardoor u makkelijk overgaat tot seksueel deviant gedrag. Volgens u zou u na uw eerdere veroordelingen niet de juiste begeleiding gekregen hebben van justitie. Het is ongeloofwaardig en zeker onredelijk te stellen dat, ondanks het feit dat u bewezen heeft vaardig te zijn met de moderne communicatie technologieën, u er niet in geslaagd bent om via dit kanaal aangepaste therapie te vinden om aan uw seks- en andere verslavingen tegemoet te komen. Deze passieve houding toont aan dat het verhelpen van uw verslavingen niet uw prioriteit is. Thans liggen er geen stukken voor dat u enige vorm van hulp heeft gezocht, noch voor uw drugsprobleem noch voor uw seksueel probleem.

Uit dit alles blijkt dat het recidivegevaar niet is geweken en er moet rekening gehouden worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw toeslaat en seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De gevolgen van uw misdrijf zijn verwoestend voor uw slachtoffers en voor de veiligheid van de samenleving. De maatschappij moet beletten dat dergelijke feiten zich herhalen of escaleren. Men kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw zouden plaatsgrijpen, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop.

In de maatschappij veroorzaken zedenfeiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, ook sterke gevoelens van onveiligheid. Meisjes, vrouwen en moeders van jonge meisjes dienen zich in alle omstandigheden veilig te voelen. Het gevaar van mannen zoals u moet hen bespaard worden. Jonge meisjes in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen personen die zich grensoverschrijdend gedrag permitteren. Schijnbaar heeft u niet begrepen dat uw gedrag ten aanzien van vrouwen niet strookt met de geldende waarden en normen en dus maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op de openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). De maatschappij heeft de plicht om haar onderdanen te beschermen tegen individuen zoals u die de integriteit (oa seksuele) van anderen met de voeten treden.

Door uw handelen heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van jonge meisjes, u heeft kwetsbare slachtoffers de kans ontnomen hun eigen seksualiteit op hun eigen tempo en volgens hun eigen keuzes te ontdekken en te ontwikkelen. De gevolgen op zowel korte als lange termijn voor deze meisjes zijn enorm en het is duidelijk dat u daar op geen enkel moment bij heeft stilgestaan en enkel gehandeld heeft vanuit uw eigen perspectief, dat louter betrekking heeft op het vervullen van uw eigen noden. U lijkt niet te leren uit uw eerdere fouten en de u eerder opgelegde maatregelen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ingevolge de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke

maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 27.04.2022 had u een onderhoud met de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode te ontfangen op grond van redenen van openbare orde. U werd in overeenstemming met artikel 62§1, van de vreemdelingenwet In de gelegenheid gesteld om binnen 15 dagen de vragenlijst in te vullen en om eventuele bewijsstukken voor te leggen en uw mening te geven teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw verblijfsrecht aan te brengen. U vulde samen met de terugkeerbegeleider een vragenlijst in en verzocht om een verlenging van de termijn van 15 dagen hetgeen ingewilligd werd. De termijn werd verlengd tot en met 25.05.2022.

Uit de vragenlijsten die u op 27.04.2022 en op 24.05.2022 invulde, blijkt dat u de Marokkaanse nationaliteit heeft; dat u uw moedertaal, het Berbers, gebrekkig spreekt; dat u Nederlands spreekt, leest en/of schrijft; dat u sinds 1981 In België bent; dat u denkt nog in het bezit te zijn van een Marokkaans paspoort maar dat u niet weet waar het ligt daar u dit paspoort niet veel gebruikt heeft omdat u meer in Spanje op vakantie ging dan in Marokko; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in de (...) te (...); dat u in 2020 gescheiden bent van uw echtgenote en dat u een goede relatie onderhoudt met uw ex- partner de moeder van uw kinderen; dat u drie minderjarige kinderen heeft: O. E. A. A. (...) ((...).2012), O. E. A. I. (...) ((...).2010) en O. E. A. A. (...) ((...).2011), allen met de Belgische nationaliteit; dat zij bij hun moeder/uw ex-vrouw wonen; dat u bezoekerrecht heeft (1 weekend om de 2 weken); dat u alimentatiegeld betaalt; dat zij voor uw detentie ook bij u waren; dat u familie heeft in België namelijk 4 broers en 3 zussen waarmee u goede contacten heeft, zij zijn getrouwd en hebben kinderen, ook uw moeder woont in (...), uw vader overleed in 2007; dat u niet getrouwd bent. geen duurzame relatie of minderjarige kinderen heeft in uw herkomstland of in een ander land dan België; dat u geen familie meer heeft in uw herkomstland; dat u de kleuter- en lagere school in (...) heeft doorlopen; dat u door verhuizing driemaal van school veranderde; dat u geen diploma van de middelbare school behaald heeft; dat u wel een getuigschrift 'nat- en droogbepleistering' van de VDAB heeft en van de groendienst; dat u op 18-jarige leeftijd gewerkt heeft in een papierfabriek in (...); daarna in de Spar te (...); dat u veel interim werk gedaan heeft; dat uw laatste tewerkstelling bij A. (...) te (...) was en dit gedurende 3 jaar; dat u nog nooit in een ander land dan België opgesloten of veroordeeld bent geweest; dat u nooit gewerkt heeft in een ander land dan België; dat u niet naar Marokko kan terugkeren omdat u daar geen belangen heeft, omdat u er geen contacten heeft, omdat uw kinderen, uw moeder en uw familie in België wonen, omdat u zich de Vlaamse cultuur en gewoonten eigen gemaakt heeft, omdat u hier opgegroeid bent, omdat u hier naar school ging, omdat u hier altijd gewerkt heeft, omdat u de taal van uw herkomstland niet spreekt of schrijft, omdat u niet weet waar u naartoe moet in Marokko en omdat u meer in Spanje op vakantie geweest bent dan in Marokko.

U voegde volgende documenten toe: huurovereenkomst d.d. 16.10.2016 van uw appartement in de (...); een geschreven document met gegevens m.b.t. uw familieleden in België, u schrijft hierin tevens dat u bezoekerrecht heeft (1 weekend om de 2 weken) en dat u co ouderschap zou willen aanvragen, dat u heel goede contacten heeft met uw kinderen en alles voor hen doet, dat u ze opvolgt op school opdat ze goede resultaten zouden halen en dat u uw ex-partner financieel en met de opvoeding bijstaat; een document van de personenbelasting; een document van de KBC, een document van de personenbelasting aanslagjaar 2021, een document van het agentschap zorg en gezondheid i.v.m. covid19 vaccinatie her uitnodiging; drie betalingsopdrachten (d.d. 18.10.2021, 24.03.2022 en 27.02.2022) van 150 à 200 euro voor uw kinderen vanuit de gevangenis; een overzicht van de KBC (d.d. 11.05.2022) van de betalingen van het alimentatiegeld voor de periode 2015 en 2021 ; uw VDAB dossier; een overzicht van uw tewerkstellingen en een vonnis van de Jeugdrechtbank d.d. 05.11.2015.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 22§1,3 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, met de duur van uw verblijf in het Rijk, met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

Van 18.04.2007 tot 21.04.2016 was u gehuwd met mevrouw E. M. (...) (geboren (...).1987. te A. H. (...), Marokko, van Belgische nationaliteit sinds 26.02.2020). Uit jullie relatie werden drie kinderen geboren, met name O. E. A. I. (...) (geboren op (...).2010), O. E. A. A. (...) (geboren op (...).2011) en O. E. A. A. (...) (geboren op (...).2012), allen van Belgische nationaliteit. Sinds 11.01.2016 staat u niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres als uw ex-echtgenote en de kinderen. Thans heeft u geen duurzame relatie.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt. De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind, ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind. Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarige kinderen.

U legde een vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen van 05.11.2015 voor. Hieruit blijkt dat door de rechter (o.a.) bepaald werd dat de kinderen hun hoofdverblijf zouden hebben bij hun moeder en dat ze, behoudens een andersluidend akkoord tussen u en mevrouw, bij u zouden verblijven in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 waarbij u de kinderen diende op te halen bij en terug te brengen naar hun moeder. Hoewel het openbaar ministerie adviseerde het exclusief ouderlijk gezag toe te kennen aan mevrouw, oordeelde de rechtbank dat het ouderlijk gezag aan beide ouders samen toegekend diende te worden. In het licht van uw detentie, de aard van de feiten die u pleegde, het gegeven dat u een jonge dochter heeft, dat uw ex-echtgenote eerder al vragende partij was voor het exclusieve ouderlijke gezag en het openbaar ministerie dit ook adviseerde, wordt opgemerkt dat het de Administratie onbekend is of het vonnis d.d. 05.11.2015 nog steeds van kracht is of dat dit door een nieuwe beslissing van de rechtbank herroepen werd. De Administratie heeft geen toegang tot deze gegevens. U stelde dat u in de toekomst co-ouderschap wenste, het staat echter helemaal niet vast dat u dat ook zou toegekend worden.

U gaf aan heel goede contacten te hebben met uw kinderen en er op toe te zien dat zij goede resultaten halen op school. U verklaarde dat u uw ex-partner steunt in de opvoeding van de kinderen en financieel bijdraagt voor hun opvoeding via het betalen van alimentatiegeld. Enkel met betrekking tot uw financiële bijdrage in de opvoeding van uw kinderen legde u stukken voor. Namelijk uittreksels van uw KBC rekening voor de periode van 01.01.2015 tot en met 31.05.2021 i.v.m. betaling alimentatie (de betalingen beginnen op 02.12.2015; in 2016, 2017, 2018 en 2019 betaalde u maandelijks; In 2020 missen de maanden 8, 9, 10, 11; in 2021 missen alle maanden op maand 5 na). Daarnaast legt u 3 bewijzen voor van betalingen die u voor de kinderen vanuit de gevangenis te Mechelen deed: op 21.10.2021 (200 euro), op 03.03.2022 (200 euro) en op 30.03.2022 (150 euro). Tenslotte legt u ook een "attest betaling onderhoudsgeld" afgegeven door de FOD Financiën - DAVO intake Brugge op 27.04.2022 voor. Uit voorgaande kan afgeleid worden dat u mogelijks een aantal betalingen overgeslagen hebt in het verleden. Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat u ook vanuit het buitenland alimentatie kan betalen, u hoeft hiervoor niet in België te verblijven.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat uw ex-echtgenote u van tijd tot tijd virtueel bezoekt. Er kan aangenomen worden dat de kinderen dan ook aanwezig zijn. Deze vorm van communicatie is buiten België ook mogelijk waardoor het contact op deze wijze verdergezet kan worden ook wanneer u België moet verlaten.

Daargelaten of de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, kan opgemerkt worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin

samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn.

Bovendien hebben zij de Belgische nationaliteit en kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij kunnen u, al dan niet onder begeleiding van hun moeder, komen bezoeken in Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Bij vonnis d.d. 05.11.2015 werd reeds bepaald dat u uw kinderen enkel in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 kon zien. Zelfs voor uw opsluiting d.d. 29.06.2020 waren de kinderen al enige tijd gewend aan een beperkte omgang met u. U bereikt strafeinde op 26.06.2032, bovendien werd u gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van uw straf ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank gesteld. Ten gevolge van uw langdurige detentie zullen uw kinderen reeds gewend zijn aan uw afwezigheid op het moment dat u België dient te verlaten. Het is niet geweten of u een gunstmaatregel toegekend zal worden, mogelijkerwijze zullen uw kinderen allen meerderjarig zijn wanneer u aan justitie voldaan heeft (de jongste wordt meerderjarig op 26.12.2030). Uw uitwijzing zal daarom niet zo'n ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg hebben.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat de redenen van openbare orde zwaarder wegen dan uw familiale belangen en dat deze de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Er kan opgemerkt worden dat het feit dat u vader was, u er niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen en aldus een gevangenisstraf op te lopen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw kinderen moeilijker zal verlopen na het beëindigen van uw verblijf, is het loutere gevolg van uw eigen grensoverschrijdend gedrag. Er is niet gebleken dat de belangen van uw kinderen geschaad zouden worden door de beëindiging van uw verblijf en een latere verwijdering van het grondgebied (eens u voldaan heeft aan Justitie).

Daarnaast verklaarde u dat uw moeder, uw 5 broers en 3 zussen in België wonen. Uw broers en zussen zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. U verklaarde dat u goede contacten heeft met uw familie. Naast een opsomming van hun namen en adressen, geeft u geen verdere details. Slechts twee van uw broers worden vermeld op de lijst m.b.t. de bezoektolating van de gevangenis en zij bezoeken u slechts heel sporadisch. Er wordt niet aangetoond of en hoe u verder contact onderhoudt met uw familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. U toont echter niet aan dat er sprake is van een afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met een van deze verwanten en die voldoende blijkt uit de feiten. Een schending van artikel 8 EVRM voor wat betreft de relatie tussen u, uw broers, uw zussen en uw moeder blijkt niet. Voor al uw familieleden in België geldt dat zij contact met u kunnen onderhouden door middel van bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Ze kunnen u komen bezoeken in Marokko wanneer ze dit wensen en u vanuit België ondersteunen, bijvoorbeeld financiële steun bieden bij uw herintegratie in Marokko of het land waar u zich zal vestigen. Niets wijst er op dat dit niet mogelijk zou zijn.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Gezien u zich meermaals heeft ingelaten met het plegen van seksueel grensoverschrijdend gedrag met minderjarigen wordt een inmenging in uw familie- en

gezinsleven als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uw familiale en gezinsbelangen worden ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

U bent op driejarige leeftijd in België aangekomen, momenteel bent u 44 jaar oud. U heeft hier een school- en beroepsopleiding genoten en behalve de familiebanden, heeft u ook sociale en culturele banden. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België zou verlaten.

Niettegenstaande u hier opgegroeid bent en zoals u beweert, de Vlaamse cultuur en gewoontes eigen heeft gemaakt, kan er niet genegeerd worden dat u bepaalde waarden en normen niet heeft nageleefd. Uw zedelijk wangedrag is een duidelijk symptoom van een gebrek aan integratie. Integratie veronderstelt dat men zich de waarden en normen van het land eigen maakt, zoals respect voor de waardigheid en de gelijkwaardigheid van elk individu. Het plegen van zedenfeiten is in tegenspraak met de geldende waarden van dit land.

Op te merken valt dat, op uw lijst van 'toegelaten bezoek' in de gevangenis, er geen vrienden vermeld staan. U heeft sinds uw opsluiting op 29.02.2020 tot op heden slechts bezoek gehad van uw ex-partner en enkel keren van uw broer(s) of van advocaten en hulpverleners. U toont niet aan op welke manier u contact onderhoudt met vrienden of kennissen maar in de veronderstelling dat u via de sociale media en/of telefonisch contact heeft met uw vrienden dan kan dit contact op dezelfde wijze voortgezet worden in Marokko of daar waar u zich gaat vestigen. De contacten met uw vrienden in België kunnen ook onderhouden worden via bezoeken daar waar u zal verblijven voor zover deze op regelmatige wijze België in- en uit kunnen reizen. .

Het gegeven dat u in het verleden in België steeds gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het hebben van werk heeft u er niet van weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. De werkervaringen opgedaan in België zullen u wellicht ook in Marokko of elders van pas komen. Er zijn geen aanwijzingen dat u geen kansen zou hebben op de Marokkaanse arbeidsmarkt dan wel elders buiten België. U heeft een opleiding gekregen (nat en droogbepreistering) die u zou kunnen benutten om uw leven een nieuwe wending te geven in uw herkomstland.

Zelfs indien de integratie, door het verblijf in België, in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). U haalt geen elementen aan die aantonen dat er onoverbrugbare obstakels zijn die integratie zouden kunnen belemmeren. In 2007 keerde u terug naar uw vaderland om er te huwen. Hierdoor kan verondersteld worden dat u nog banden heeft met uw vaderland. Niettegenstaande u verklaarde geen belangen/contacten te hebben in Marokko is het niet onredelijk aan te nemen dat iemand van uw familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Marokko om u tijdelijk op te vangen. Uw familie kan u ook helpen door u van financiële steun te voorzien, ook als u in het buitenland verblijft. De bewering dat u uw moedertaal, het Berbers slechts gebrekkig beheerst is geen onoverkomelijk obstakel en de vraag stelt zich in welke mate deze bewering wel geloofwaardig is aangezien u opgroeide in een Marokkaans gezin en uw ouders bij aankomst in België geen Nederlands spraken zoals blijkt uit hun administratief dossier. Het is ook maar de vraag of uw (inmiddels ex-) echtgenote reeds Nederlands sprak toen ze in België aankwam. Het is niet onredelijk aan te nemen dat zij Berbers en/of Arabisch sprak. Hoe dan ook, zelfs met een gebrekkige kennis van het Berbers en/of Arabisch kan u met de tijd uw woordenschat verruimen en zal u makkelijker nieuwe contacten kunnen aanknopen en een sociaal leven uitbouwen. Daarenboven zou u uw tijd in de gevangenis kunnen gebruiken om uw kennis van het Berbers terug aan te scherpen en eventueel Arabisch en/of Frans te leren.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een uitzonderlijke aard zijn zodat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat uw gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van uw familie die onderhavige beslissing zouden beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 10 jaar, om de volgende redenen:

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle door u aangevoerde omstandigheden, de elementen uit uw administratief dossier en uw familiale situatie.

Op 02.03.2007 werd u door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 3 jaar voor de helft en werd u ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31 van het Strafwetboek voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden die van zestien jaar, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list, of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer en aan verkrachting van een meerderjarige, de daad opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk gemaakt zijnde door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of een geestelijke gebrek van het slachtoffer. Deze feiten pleegde u in de nacht van 29 op 30.10.2005 en op 30.10.2005.

Op 01.04.2010 oordeelde het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR 31.10.2008) dat de feiten waarvoor u vervolgd werd (aanslag tegen de zeden door, teneinde een anders driftten te voldoen, de ontucht, het bederf of de prostitutie van een minderjarige van het vrouwelijke geslacht die geen volle 14 jaar is op het ogenblik der feiten, te hebben opgewekt, vergemakkelijkt of begunstigd en verkrachting met behulp van geweld op een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet heeft bereikt doch ten volle 10 jaar oud is; feiten gepleegd tussen 01.09.2004 en 15.08.2006, meermaals en op niet nader bepaalde data) samen met de feiten waarvoor u bij het in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Correctionele Rechtbank te Mechelen van 02.03.2007 veroordeeld werd, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering was van een zelfde misdadig opzet, doch dat de bij voormeld vonnis uitgesproken straf onvoldoende was en het Hof veroordeelde u tot een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden en verklaarde u bijkomend ontzet uit al de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek en dit voor een termijn van 5 jaar.

Op 13.01.2022 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR Mechelen 11.08.2021) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar in staat van wettelijke herhaling, werd u ontzet verklaard uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid en artikel 382 bis, eerste tot derde lid van het Strafwetboek voor een termijn van 10 jaar en werd u ter beschikking gesteld van de Strafvuiteringsrechtbank voor een termijn van 10 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen die geen volle 14 jaar oud waren (ten nadele van 2 personen); aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen boven de leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar (ten nadele van 3 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een kind dat meer dan de volle leeftijd van 12 jaar en minder dan de volle leeftijd van 16 jaar oud was (ten nadele van 3 personen); aan aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging jegens kinderen beneden de volle leeftijd van 16 jaar met de verzwarende omstandigheid dat de minderjarige voorafgaand werd benaderd door de dader met het oogmerk op een later tijdstip een van de in de hoofdstukken V, VI of VII van titel VII van boek II van het Strafwetboek

bepaalde feiten te plegen (SW boek art. 377ter) (ten nadele van 2 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; aan benadering op internet van minderjarigen om strafbare feiten van seksuele aard te plegen (online grooming); aan cyberlokking (ten nadele van 8 personen); aan verwerving of bezit van, en toegang tot kinderpornografie; aan bedreigingen bij naamloos of ondertekend geschrift onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen en aan verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar oud met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting is voorafgegaan door of gepaard gegaan met opsluiting. Deze feiten pleegde u tussen 04.06.2017 en 29.06.2020.

U zit momenteel een gevangenisstraf van 12 jaar uit wegens ernstige zedenfeiten met voornamelijk minderjarige meisjes. Daarnaast achtte het Hof het noodzakelijk om u gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van uw straf ter beschikking te stellen van de strafuitvoeringsrechtbank en u gedurende 10 jaar te ontzetten uit de rechten benoemd in artikel 31 en van artikel 382 bis van het Strafwetboek. Terbeschikkingstelling is een bijkomende straf die opgelegd wordt aan personen die strafbare feiten hebben gepleegd die dermate ernstig zijn, dat de samenleving zich ook na het verstrijken van de gevangenisstraf tegen deze personen moet kunnen beschermen. De door u gepleegde feiten zijn zeer ernstige feiten en vallen zeer zeker onder de noemer "zeer zware criminaliteit". De ernst van de gepleegde feiten wordt bevestigd door de tegen u uitgesproken straf.

Op 02.03.2007 werd u een eerste keer veroordeeld voor zedenfeiten; in de nacht van 29 op 30.10.2005 probeerde u een meisje dat 15 jaar oud was, te verkrachten en op 30.10.2005 verkrachtte u een 18 jarig meisje. Uit het vonnis blijkt: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklaagde van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwen. Dit waren niet de enige zedenfeiten die u in die periode pleegde: met het arrest d.d. 01.04.2010 werd u voor zedenfeiten die u meermaals, op niet nader te bepalen data pleegde in de periode tussen 01.09.2004 en 15.08.2006 een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden opgelegd. In voormelde periode pleegde u meermaals een aanslag tegen de zeden door misbruik te maken van een meisje dat geboren werd op 24.12.1992. Het meisje werd meermaals door u verkracht. Bij aanvang van de feiten was het slachtoffer 11 jaar oud terwijl u toen reeds 26 jaar oud was. Het slachtoffer was een jong meisje dat kampte met een adolescentenproblematiek. Samen met een aantal kompanen gebruikte u haar seksueel teneinde uw eigen en andermans driften te voldoen. Uw bewering, namelijk dat het verhaal van het meisje geen steek hield en dat zij een mythische zou zijn, vond geen enkele steun in het strafdossier. De feiten waren ernstig en laakbaar gelet op het volkomen gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van dit minderjarige meisje. Uit het arrest d.d. 01.04.2010 blijkt: "... de opeenvolging van de feiten in hoofde van deze beklaagde [u] geeft blijk van een aanhoudende ingesteldheid van ongeoorloofd seksueel geweld en minachting voor jonge vrouwen, eigenlijk nog jonge tieners, zoals die overigens ook blijkt uit het te dezen voorliggend strafdossier;..." Het Hof oordeelde dat een iets mildere (bijkomende) straf werd gerechtvaardigd doordat u aangaf uw leven te hebben herpakt, u vast werk leek te hebben, uw partner in verwachting was, u sinds 2008 via Welzijnswerk begeleid werd en alsook omdat reeds enige tijd was verstreken tussen het plegen van de feiten en het veilen van het arrest.

Het moge duidelijk zijn dat u zich, in tegenstelling tot wat het Hof meende, niet herpakt had en dat noch het feit dat u vader werd, noch de begeleiding via Welzijnswerk herhaling van de feiten kon voorkomen. U herviel immers in zeer ernstig grensoverschrijdend gedrag met minderjarige meisjes en op 13.01.2022 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar voor zedenfeiten die u pleegde in de periode tussen 04.03.2017 en 29.06.2020. U maakte misbruik van de anonimiteit van de sociale media door te liegen over uw werkelijke leeftijd en identiteit. U benaderde op systematische wijze jonge meisjes door gebruik te maken van nepprofielen met verschillende valse namen in combinatie met valse leeftijden. U stuurde naaktfoto's van uzelf (hoofd niet zichtbaar) en verzocht meisjes seksueel getinte foto's van henzelf terug te sturen. Eenmaal u een afspraak had, leidde u ze naar uw appartement en deed u de deur op slot. Uw slachtoffers waren onder dwang van de omstandigheden genoodzaakt seksuele daden te ondergaan. U deinsde er niet voor terug om te dreigen met geweld of om de naaktfoto's online te zetten indien de meisjes niet op uw seksuele voorstellen ingingen of indien zij deze handelingen kenbaar zouden maken. Ook op straat sprak u jonge meisjes aan. U woonde tegenover een middelbare school waar u de meisjes makkelijk kon aanspreken en naar uw appartement lokken. U bood hen geld of goederen aan opdat zij met u seks zouden hebben. De meisjes werden door u aangezet om verdovende middelen te gebruiken zoals cannabis, cocaïne of speed. U dwong een meisje cocaïne te snuiven op straffe van slaag te krijgen. Toen het meisje slecht reageerde op de cocaïne gaf u haar een pilletje waardoor ze in slaap viel. Later werd ze wakker in haar ondergoed. Sommige seksuele betrekkingen werden door u gefilmd. U gedroeg

zich opdringerig, manipulatief en eisend. Het is niet geweten hoeveel meisjes u op die manier behandeld heeft daar niet alle slachtoffers geïdentificeerd konden worden. Sommige meisjes waren bijzonder kwetsbaar omwille van hun thuissituatie of hun beperkte intellectuele capaciteiten. Uw slachtoffers waren niet in staat om weerstand te bieden tegen uw dwingende houding. Bovendien bevonden ze zich in een situatie die hen verrast had en die ze zelf niet meer meester waren. U heeft misbruik gemaakt van de weerloosheid van pubermeisjes door hen seksuele daden op te dringen.

De feiten zijn bijzonder laakbaar. Als volwassen man en later als vader van drie jonge kinderen, heeft u adolescenten, onder dwang, bedreigingen en toediening van drugs, seksueel misbruikt. U heeft schaamteloos de bevrediging van uw seksuele lusten nagestreefd zonder rekening te houden met de traumatische impact van deze daden op uw jonge slachtoffers. Nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Een van uw slachtoffers heeft zich van het leven willen beroven door zichzelf in brand te steken, dit om deze pijnlijke ervaringen voorgoed te vergeten.

Uw zedelijk wangedrag duidt op een schrijnend gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor de seksuele integriteit van deze kwetsbare minderjarigen wiens identiteit nog in volle ontwikkeling is. Uw gedrag getuigt van een verregaande minachting voor vrouwen in het algemeen en voor uw slachtoffers in het bijzonder.

Opvallend is de vanzelfsprekendheid waarmee u de feiten pleegde. Het kostte u schijnbaar geen moeite om ondanks eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten, opnieuw over te gaan tot seksueel misbruik. Volgens de bevindingen van de psychiater zou uw gewetensfunctie intact zijn en was u zich er van bewust dat wat u deed met jonge meisjes strafbaar was. Dit blijkt uit het feit dat u uw slachtoffers bedreigde om niets kenbaar te maken. Uit het psychodiagnostisch onderzoek blijkt dat u intellectueel laaggemiddeld begaafd bent en dat u lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebofiele type met andere woorden, uw seksuele voorkeur gaat naar pubers en jonge adolescenten, een leeftijdsgroep die voor u 'ongevaarlijk' is en waarbij u uw mannelijkheid kan affirmeren hetgeen u als problematisch ervaart met vrouwen van uw leeftijd. U ontkende of minimaliseerde de feiten en zei dat u enkel de bedoeling had de meisjes beter te leren kennen.

Deze houding toont aan dat het u ontbreekt aan schuldbesef. Uit het psychologisch onderzoek naar uw persoonlijkheidskenmerken blijkt: "Personen met een dergelijk (uw) profiel ervaren weinig persoonlijke stress en verwachten van anderen dat ze zich zouden aanpassen aan hun verwachtingen eerder dan zelf pogingen te ondernemen om hun eigen gedrag in vraag te stellen. Gerechtspsychiater R. (...) schat het recidive gevaar als zeer hoog in en hij acht dat de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal is. Bovendien wijst het feit dat u geen lessen getrokken heeft uit eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten op een verhoogd risico op recidive.

U beweerde dat de feiten te wijten waren aan uw depressie, uw onzekerheid, uw seksverslaving en uw drugsprobleem. Uw remmingen zouden wegvallen door de drugs waardoor u makkelijk overgaat tot seksueel deviant gedrag. Volgens u zou u na uw eerdere veroordelingen niet de juiste begeleiding gekregen hebben van justitie. Het is ongeloofwaardig en zeker onredelijk te stellen dat, ondanks het feit dat u bewezen heeft vaardig te zijn met de moderne communicatie technologieën, u er niet in geslaagd bent om via dit kanaal aangepaste therapie te vinden om aan uw seks- en andere verslavingen tegemoet te komen. Deze passieve houding toont aan dat het verhelpen van uw verslavingen niet uw prioriteit is. Thans liggen er geen stukken voor dat u enige vorm van hulp heeft gezocht, noch voor uw drugsprobleem noch voor uw seksueel probleem.

Uit dit alles blijkt dat het recidivegevaar niet is geweken en er moet rekening gehouden worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw toeslaat en seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De gevolgen van uw misdrijf zijn verwoestend voor uw slachtoffers en voor de veiligheid van de samenleving. De maatschappij moet beletten dat dergelijke feiten zich herhalen of escaleren. Men kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw zouden plaatsgrijpen, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop.

In de maatschappij veroorzaken zedenfeiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, ook sterke gevoelens van onveiligheid. Meisjes, vrouwen en moeders van jonge meisjes dienen zich in alle omstandigheden veilig te voelen. Het gevaar van mannen zoals u moet hen bespaard worden. Jonge meisjes in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen personen die zich grensoverschrijdend gedrag permitteren. Schijnbaar heeft u niet begrepen dat uw gedrag ten aanzien van vrouwen niet strookt met de geldende waarden en normen en dus maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op de openbare orde, verantwoorden

(HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). De maatschappij heeft de plicht om haar onderdanen te beschermen tegen individuen zoals u die de integriteit (oa seksuele) van anderen met de voeten treden.

Door uw handelen heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van jonge meisjes. U heeft kwetsbare slachtoffers de kans ontnomen hun eigen seksualiteit op hun eigen tempo en volgens hun eigen keuzes te ontdekken en te ontwikkelen. De gevolgen op zowel korte als lange termijn voor deze meisjes zijn enorm en het is duidelijk dat u daar op geen enkel moment bij heeft stilgestaan en enkel gehandeld heeft vanuit uw eigen perspectief, dat louter betrekking heeft op het vervullen van uw eigen noden. U lijkt niet te leren uit uw eerdere fouten en de u eerder opgelegde maatregelen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie, waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ingevolge de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Van 18.04.2007 tot 21.04.2016 was u gehuwd met mevrouw E. M. (...) (geboren (...).1987, te A. H. (...), Marokko, van Belgische nationaliteit sinds 26.02.2020). Uit jullie relatie werden drie kinderen geboren, met name O. E. A. I. (...) (geboren op (...).2010), O. E. A. A. (...) (geboren op (...).2011) en O. E. A. A. (...) (geboren op (...).2012), allen van Belgische nationaliteit. Sinds 11.01.2016 staat u niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres als uw ex-echtgenote en de kinderen. Thans heeft u geen duurzame relatie.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt. De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind, ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind. Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarige kinderen.

U legde een vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen van 05.11.2015 voor. Hieruit blijkt dat door de rechter (o.a.) bepaald werd dat de kinderen hun hoofdverblijf zouden hebben bij hun moeder en dat ze, behoudens een andersluidend akkoord tussen u en mevrouw, bij u zouden verblijven in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 waarbij u de kinderen diende op te halen bij en terug te brengen naar hun moeder. Hoewel het openbaar ministerie adviseerde het exclusief ouderlijk gezag toe te kennen aan mevrouw, oordeelde de rechtbank dat het ouderlijk gezag aan beide ouders samen toegekend diende te worden. In het licht van uw detentie, de aard van de feiten die u pleegde, het gegeven dat u een jonge dochter heeft, dat uw ex-echtgenote eerder al vragende partij was voor het exclusieve ouderlijke gezag en het openbaar ministerie dit ook adviseerde, wordt opgemerkt dat het de Administratie onbekend is of het vonnis d.d. 05.11.2015 nog steeds van kracht is of dat dit door een nieuwe beslissing van de rechtbank herroepen werd. De Administratie heeft geen toegang tot deze gegevens. U stelde dat

u in de toekomst co-ouderschap wenste, het staat echter helemaal niet vast dat u dat ook zou toegekend worden.

U gaf aan heel goede contacten te hebben met uw kinderen en er op toe te zien dat zij goede resultaten halen op school. U verklaarde dat u uw ex-partner steunt in de opvoeding van de kinderen en financieel bijdraagt voor hun opvoeding via het betalen van alimentatiegeld. Enkel met betrekking tot uw financiële bijdrage in de opvoeding van uw kinderen legde u stukken voor. Namelijk uittreksels van uw KBC rekening voor de periode van 01.01.2015 tot en met 31.05.2021 i.v.m. betaling alimentatie (de betalingen beginnen op 02.12.2015; in 2016, 2017, 2018 en 2019 betaalde u maandelijks; in 2020 missen de maanden 8, 9, 10, 11; In 2021 missen alle maanden op maand 5 na). Daarnaast legt u 3 bewijzen voor van betalingen die u voor de kinderen vanuit de gevangenis te Mechelen deed: op 21.10.2021 (200 euro), op 03.03.2022 (200 euro) en op 30.03.2022 (150 euro). Tenslotte legt u ook een "attest betaling onderhoudsgeld" afgegeven door de FOD Financiën - DAVO intake Brugge op 27.04.2022 voor. Uit voorgaande kan afgeleid worden dat u mogelijks een aantal betalingen overgeslagen hebt in het verleden. Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat u ook vanuit het buitenland alimentatie kan betalen, u hoeft hiervoor niet in België te verblijven.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat uw ex-echtgenote u van tijd tot tijd virtueel bezoekt. Er kan aangenomen worden dat de kinderen dan ook aanwezig zijn. Deze vorm van communicatie is buiten België ook mogelijk waardoor het contact op deze wijze verdergezet kan worden ook wanneer u België moet verlaten.

Daargelaten of de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, kan opgemerkt worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel 'als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 Januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn.

Bovendien hebben zij de Belgische nationaliteit en kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij kunnen u, al dan niet onder begeleiding van hun moeder, komen bezoeken in Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Bij vonnis d.d. 05.11.2015 werd reeds bepaald dat u uw kinderen enkel in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 kon zien. Zelfs voor uw opsluiting d.d. 29.06.2020 waren de kinderen al enige tijd gewend aan een beperkte omgang met u. U bereikt strafeinde op 26.06.2032, bovendien werd u gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van uw straf ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank gesteld. Ten gevolge van uw langdurige detentie zullen uw kinderen reeds gewend zijn aan uw afwezigheid op het moment dat u België dient te verlaten. Het is niet geweten of u een gunstmaatregel toegekend zal worden, mogelijkerwijze zullen uw kinderen allen meerderjarig zijn wanneer u aan justitie voldaan heeft (de jongste wordt meerderjarig op 26.12.2030). Uw uitwijzing zal daarom niet zo'n ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg hebben.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat de redenen van openbare orde zwaarder wegen dan uw familiale belangen.

Er kan opgemerkt worden dat het feit dat u vader was, u er niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen en aldus een gevangenisstraf op te lopen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw kinderen moeilijker zal verlopen na het beëindigen van uw verblijf, is het loutere gevolg van uw eigen grensoverschrijdend gedrag.

Daarnaast verklaarde u dat uw moeder, uw 5 broers en 3 zussen in België wonen. Uw broers en zussen zijn gehuwd en hebben zelf kinderen. U verklaarde dat u goede contacten heeft met uw familie. Naast een opsomming van hun namen en adressen, geeft u geen verdere details. Slechts twee van uw broers worden vermeld op de lijst m.b.t. de bezoektolating van de gevangenis en zij bezoeken u slechts heel sporadisch. Er wordt niet aangetoond of en hoe u verder contact onderhoudt met uw familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. U toont echter niet aan dat er sprake is van een afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden met een van deze verwanten en die voldoende blijkt uit de feiten. Een schending van artikel 8 EVRM voor wat betreft de relatie tussen u, uw broers, uw zussen en uw moeder blijkt niet. Voor al uw familieleden in België geldt dat zij contact met u kunnen onderhouden door middel van bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Ze kunnen u komen bezoeken in Marokko wanneer ze dit wensen en u vanuit België ondersteunen, bijvoorbeeld financiële steun bieden bij uw herintegratie in Marokko of het land waar u zich zal vestigen. Niets wijst er op dat dit niet mogelijk zou zijn.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Gezien u zich meermaals heeft ingelaten met het plegen van seksueel grensoverschrijdend gedrag met minderjarigen wordt een inmenging in uw familie- en gezinsleven als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uw familiale en gezinsbelangen worden ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat het opleggen van een inreisverbod een inmenging vormt in uw privéleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

U bent op driejarige leeftijd in België aangekomen, momenteel bent u 44 jaar oud. U heeft hier een school- en beroepsopleiding genoten en behalve de familiebanden, heeft u ook sociale en culturele banden. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België zou verlaten en er gedurende 10 jaar niet terug te komen.

Niettegenstaande u hier opgegroeid bent en zoals u beweert, de Vlaamse cultuur en gewoontes eigen heeft gemaakt, kan er niet genegeerd worden dat u bepaalde waarden en normen niet heeft nageleefd. Uw zedelijk wangedrag is een duidelijk symptoom van een gebrek aan integratie. Integratie veronderstelt dat men zich de waarden en normen van het land eigen maakt, zoals respect voor de waardigheid en de gelijkwaardigheid van elk individu. Het plegen van zedenfeiten is in tegenspraak met de geldende waarden van dit land.

Op te merken valt dat, op uw lijst van 'toegelaten bezoek' in de gevangenis, er geen vrienden vermeld staan. U heeft sinds uw opsluiting op 29.02.2020 tot op heden slechts bezoek gehad van uw ex-partner en enkel keren van uw broer(s) of van advocaten en hulpverleners. U toont niet aan op welke manier u contact onderhoudt met vrienden of kennissen maar in de veronderstelling dat u via de sociale media en/of telefonisch contact heeft met uw vrienden dan kan dit contact op dezelfde wijze voortgezet worden in Marokko of daar waar u zich gaat vestigen. De contacten met uw vrienden in België kunnen ook onderhouden worden via bezoeken daar waar u zal verblijven voor zover deze op regelmatige wijze België in- en uit kunnen reizen.

Het gegeven dat u in het verleden in België steeds gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het hebben van werk heeft u er niet van weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. De werkervaringen opgedaan in België zullen u wellicht ook in Marokko of elders van pas komen. Er zijn geen aanwijzingen dat u geen kansen zou hebben

op de Marokkaanse arbeidsmarkt dan wel elders buiten België. U heeft een opleiding gekregen (nat en droogbepreistering) die u zou kunnen benutten om uw leven een nieuwe wending te geven in uw herkomstland.

Zelfs indien de integratie, door het verblijf in België, in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). U haalt geen elementen aan die aantonen dat er onoverbrugbare obstakels zijn die integratie zouden kunnen belemmeren. In 2007 keerde u terug naar uw vaderland om er te huwen. Hierdoor kan verondersteld worden dat u nog banden heeft met uw vaderland. Niettegenstaande u verklaarde geen belangen/contacten te hebben in Marokko is het niet onredelijk aan te nemen dat iemand van uw familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Marokko om u tijdelijk op te vangen. Uw familie kan u ook helpen door u van financiële steun te voorzien, ook als u in het buitenland verblijft. De bewering dat u uw moedertaal, het Berbers slechts gebrekkig beheerst is geen onoverkomelijk obstakel en de vraag stelt zich in welke mate deze bewering wel geloofwaardig is aangezien u opgroeide in een Marokkaans gezin en uw ouders bij aankomst in België geen Nederlands spraken zoals blijkt uit hun administratief dossier. Het is ook maar de vraag of uw (inmiddels ex-) echtgenote reeds Nederlands sprak toen ze in België aankwam. Het is niet onredelijk aan te nemen dat zij Berbers en/of Arabisch sprak. Hoe dan ook, zelfs met een gebrekkige kennis van het Berbers en/of Arabisch kan u met de tijd uw woordenschat verruimen en zal u makkelijker nieuwe contacten kunnen aanknopen en een sociaal leven uitbouwen. Daarenboven zou u uw tijd in de gevangenis kunnen gebruiken om uw kennis van het Berbers terug aan te scherpen en eventueel Arabisch en/of Frans te leren.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een uitzonderlijke aard zijn zodat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat uw gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

*Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw gedrag, dat aan de basis ligt van uw strafrechtelijke veroordelingen, geacht wordt een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde en het fundamenteel belang van de maatschappij. Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij. Uit de gepleegde feiten blijkt een egoïstische en asociale ingesteldheid, een oneerlijk en onbetrouwbaar karakter en de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De duur van het inreisverbod houdt rekening met uw familiale omstandigheden. Het staat u bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel "7 ESH", van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van het eerste middel wordt ook gewag gemaakt van een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Zelfs wanneer Dienst Vreemdelingenzaken een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting. Dienst Vreemdelingenzaken behoudt een zekere appreciatiebevoegdheid.

Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met het hoger belang van het kind, het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (art. 74/13 Vw).

Verwerende partij schendt met haar beslissing art. 8 EVRM.

Voormeld artikel stelt dat :

- *1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- *2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Art. 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan ‘ ipso jure ‘ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

De vereiste van artikel 8 EVRM hebben te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83).

Het is het de taak van verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het EHRM is van mening dat er bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Het is dan ook belangrijk om rekening te houden met alle feiten die voor die belangenafweging van betekenis kunnen zijn.

Verzoeker beroept zich in casu op de bescherming van zijn gezinsleven met zijn 3 minderjarige Belgische kinderen en op diens belangen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘ familie- en gezinsleven ‘ noch het begrip ‘ privéleven ‘. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘ privéleven ‘ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Verzoeker meent in casu dat het begrip ‘ familiaal leven ‘ in art. 8 EVRM de relatie tussen hem en zijn Belgische kinderen insluit.

Het EHRM oordeelde in het verleden dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Verwerende partij betwist niet dat er een band is tussen verzoeker en zijn kinderen. Zij is echter van mening dat verzoeker contacten kan onderhouden met zijn kinderen vanuit Marokko en dat de kinderen naar Marokko kunnen reizen teneinde hem aldaar te bezoeken. Verwerende partij vergeet echter dat de kinderen minderjarig zijn en niet alleen kunnen reizen. Het feit ze hun vader in levende lijve zouden kunnen zien, zou afhangen van de goodwill van hun moeder die met hen zou moeten meereizen, minstens hen de toestemming zou moeten geven om samen te reizen met een ander volwassen persoon.

Verzoeker is van oordeel dat, cfr. de rechtspraak van het EHRM, er dient onderzocht te worden (aan de hand van de fair-balance-toets) of er een positieve verplichting is voor de Staat om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn gezinsleven aldaar kan handhaven (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In casu zijn er 3 kwetsbare minderjarige kinderen betrokken wiens hoger belang in acht moet worden genomen bij de belangenafweging.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Indien verzoeker gedwongen naar zijn geboorteland moet terugkeren, wordt het gezinsleven met zijn kinderen, die Belg zijn, Nederlands spreken en allen in België schoolgaand zijn, verbroken. Er zijn in casu onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Er kan van verzoeker onmogelijk worden verwacht dat hij zijn kinderen meeneemt naar Marokko. De kans is trouwens zeer groot van de ex-vrouw van verzoeker weigert om de kinderen aan hem mee te geven.

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij eveneens geen rekening gehouden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Europees Sociaal Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Europees Sociaal Handvest erkende hogere belang van het kind.

Ook heeft verwerende partij in haar beslissing dd. 31.05.2022 geen rekening gehouden met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet dat (bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering) rekening dient te worden gehouden met het familieleven van de betrokken persoon alsook met het hoger belang van het kind.

In deze context waarbij art. 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van art. 5 van Richtlijn 2008/115/EG is het van belang te wijzen op art. 24 van het Handvest, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, en dat luidt als volgt:

De Rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn.
2. Bij alle handelingen i.v.m. de kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particulieren instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.
3. Ieder kind heeft recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en persoonlijke contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist (cf. Handvest van de Grondrechten van de EU, Pb.C.30 maart 2010, afl. 83,395).

Verwerende partij had rekening moeten houden met alle specifieke omstandigheden, waaronder de leeftijd van de kinderen van verzoeker, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van de emotionele band met hun vader zowel als met hun moeder en de risico's die een scheiding met zich meebrengt.

Daarenboven schendt verwerende partij met haar beslissing dd. 31.05.2022 ook art. 3 van het Kinderrechtenverdrag van de VN van 20 november 1989 dat stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Tevens schendt de bestreden beslissing art. 9 van het Kinderrechtenverdrag.

De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind. Kinderen en ouders moeten in zulke procedures hun standpunt kunnen geven. Wanneer kinderen en ouders toch van elkaar gescheiden worden, hebben zij in ieder geval recht op regelmatig contact. Tenzij ook dit niet in het belang is van het kind. Verwerende partij toont in casu niet aan dat de contacten tussen verzoeker en zijn kinderen niet in het belang van de kinderen zou zijn. Verzoeker heeft zijn kinderen nooit iets misdaan.

Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen effectief onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen. Weliswaar stelt verwerende partij dat verzoeker een familie (moeder, broers, zussen, minderjarige kinderen) heeft in België, doch zij meent dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en dit superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Zo verwijst verwerende partij in haar beslissing dd. 26.09.2022 naar een vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen dd. 5.11.2015 (waarschijnlijk bedoelt verwerende partij een vonnis van de Familierechtbank van Mechelen) waarin aan verzoeker een omgangsrecht met zijn kinderen wordt toegekend van één weekend om de 14 dagen. Verzoeker insinueert dat voormeld vonnis ondertussen herroepen zou kunnen zijn doch doet daaromtrent geen enkel onderzoek.

Volgens verwerende partij zou het wel eens kunnen dat de ex-partner van verzoeker ondertussen over het exclusief ouderlijk gezag zou beschikken gezien het OM hieromtrent positief adviseerde en het ook de vraag van de ex-partner van verzoeker in een eerdere procedure zou zijn geweest. Men dient in casu vast te stellen dat verwerende partij zich beroept op allerlei aannames en geen grondig, doorgedreven onderzoek heeft gevoerd naar het huidig gezinsleven van verzoeker. De ex-vrouw, noch de kinderen van verzoeker werden door verwerende partij bevraagd. Ook de andere familieleden van verzoeker, zijnde zijn moeder, zussen en broers, die trouwens huidige procedure voor verzoeker bekosten, werden nooit door verwerende partij gehoord.

In casu is een regelmatig contact niet meer aan de orde indien verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten en gedurende 10 jaar niet meer kan terugkeren. De kinderen zijn opgegroeid in de nabijheid van hun vader. Ook toen verzoeker in de gevangenis verbleef kwamen de kinderen bij hem op bezoek. Bij een (gedwongen) verwijdering zal er onherstelbare schade ontstaan. Verzoeker zal op geen enkele manier nog zijn bijdrage kunnen leveren in de opvoeding van zijn kinderen."

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing dd. 26.09.2022 niet alle elementen m.b.t. het privé- en familieleven van verzoeker in rekening gebracht. Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen effectief onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van

verzoeker en zijn kinderen. Daarenboven, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker al bij na 41 jaar (!) in België woont, hier school heeft gelopen en hier heeft gewerkt, heeft verwerende partij het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Het is overduidelijk dat de sociale en economische belangen van verzoeker in België gevestigd zijn. Alle naaste familieleden van verzoeker wonen in België. Verzoeker woont sinds zijn 3 jaar in België en spreekt perfect Nederlands. Hij beheerst het Berbers amper. Verzoeker is na 41 jaar vervreemd van zijn geboorteland Hij heeft dit land in het verleden een paar keer bezocht. Deze bezoeken zijn te verwaarlozen en hebben er niet toe geleid dat verzoeker een band met Marokko heeft opgebouwd. Integendeel, verzoeker voelt zich Westers en zou in Marokko totaal niet kunnen aarden. Daarenboven is verzoeker ernstig ziek."

2.1.3. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel samen besproken.

2.1.3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat deze verdragsartikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het komt de Raad als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat de thans bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, die werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, van de Vreemdelingenwet, en een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient dus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het eventuele privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde.

De verzoeker beroept zich *in casu* op een gezins- en familieleven in België. In de bestreden akte wordt erkend dat de beëindiging van verzoekers recht op verblijf en de verwijdering van het grondgebied, een inmenging vormt in zijn familie- en gezinsleven alsook in zijn privéleven.

Binnen de grenzen, gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is een dergelijke inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in dit tweede lid vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van de “*fair balance*”-toets, waarbij

wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorliggend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren en om 's lands openbare orde te vrijwaren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en zij streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in artikel 8, lid 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, § 63 en 68).

Specifiek wat het negende *Boultif/Üner*-criterium betreft, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland* (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali/Denemarken*).

De verzoeker verwijst vooreerst naar zijn gezinsleven met zijn drie minderjarige Belgische kinderen.

Er moet *in casu* worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat de staatssecretaris middels een omstandig gemotiveerd besluit overgaat tot zulke belangenafweging. Dienaangaande kan worden gewezen op de volgende motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen:

“Van 18.04.2007 tot 21.04.2016 was u gehuwd met mevrouw E. M. (...) (geboren (...).1987. te A. H. (...), Marokko, van Belgische nationaliteit sinds 26.02.2020). Uit jullie relatie werden drie kinderen geboren, met name O. E. A. I. (...) (geboren op (...).2010), O. E. A. A. (...) (geboren op (...).2011) en O. E. A. A. (...) (geboren op (...).2012), allen van Belgische nationaliteit. Sinds 11.01.2016 staat u niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres als uw ex-echtgenote en de kinderen. Thans heeft u geen duurzame relatie.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitmaakt. De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind, ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind. Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarige kinderen.

U legde een vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen van 05.11.2015 voor. Hieruit blijkt dat door de rechter (o.a.) bepaald werd dat de kinderen hun hoofdverblijf zouden hebben bij hun moeder en dat ze, behoudens een andersluidend akkoord tussen u en mevrouw, bij u zouden verblijven in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 waarbij u de kinderen diende op te halen bij en terug te brengen naar hun moeder. Hoewel het openbaar ministerie adviseerde het exclusief ouderlijk gezag toe te kennen aan mevrouw, oordeelde de rechtbank dat het ouderlijk gezag aan beide ouders samen toegekend diende te worden. In het licht van uw detentie, de aard van de feiten die u pleegde, het gegeven dat u een jonge dochter heeft, dat uw ex-echtgenote eerder al vragende partij was voor het exclusieve ouderlijke gezag en het openbaar ministerie dit ook adviseerde, wordt opgemerkt dat het de Administratie onbekend is of het vonnis d.d. 05.11.2015 nog steeds van kracht is of dat dit door een nieuwe beslissing van de rechtbank herroepen werd. De Administratie heeft geen toegang tot deze gegevens. U stelde dat u in de toekomst co-ouderschap wenste, het staat echter helemaal niet vast dat u dat ook zou toegekend worden.

U gaf aan heel goede contacten te hebben met uw kinderen en er op toe te zien dat zij goede resultaten halen op school. U verklaarde dat u uw ex-partner steunt in de opvoeding van de kinderen en financieel bijdraagt voor hun opvoeding via het betalen van alimentatiegeld. Enkel met betrekking tot uw financiële bijdrage in de opvoeding van uw kinderen legde u stukken voor. Namelijk uittreksels van uw KBC rekening voor de periode van 01.01.2015 tot en met 31.05.2021 i.v.m. betaling alimentatie (de betalingen beginnen op 02.12.2015; in 2016, 2017, 2018 en 2019 betaalde u maandelijks; In 2020 missen de maanden 8, 9, 10, 11; in 2021 missen alle maanden op maand 5 na). Daarnaast legt u 3 bewijzen voor van betalingen die u voor de kinderen vanuit de gevangenis te Mechelen deed: op 21.10.2021 (200 euro), op 03.03.2022 (200 euro) en op 30.03.2022 (150 euro). Tenslotte legt u ook een “attest betaling onderhoudsgeld” afgegeven door de FOD Financiën - DAVO intake Brugge op 27.04.2022 voor. Uit voorgaande kan afgeleid worden dat u mogelijks een aantal betalingen overgeslagen hebt in het verleden. Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat u ook vanuit het buitenland alimentatie kan betalen, u hoeft hiervoor niet in België te verblijven.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat uw ex-echtgenote u van tijd tot tijd virtueel bezoekt. Er kan aangenomen worden dat de kinderen dan ook aanwezig zijn. Deze vorm van communicatie is buiten België ook mogelijk waardoor het contact op deze wijze verdergezet kan worden ook wanneer u België moet verlaten.

Daargelaten of de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen nog steeds voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, kan opgemerkt worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van de ouder die wel als een gezin

samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/het Verenigd Koninkrijk. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn.

Bovendien hebben zij de Belgische nationaliteit en kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij kunnen u, al dan niet onder begeleiding van hun moeder, komen bezoeken in Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven. Bij vonnis d.d. 05.11.2015 werd reeds bepaald dat u uw kinderen enkel in de pare weken, op zaterdag en zondag, telkens van 10u00 tot 18u00 kon zien. Zelfs voor uw opsluiting d.d. 29.06.2020 waren de kinderen al enige tijd gewend aan een beperkte omgang met u. U bereikt strafeinde op 26.06.2032, bovendien werd u gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van uw straf ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank gesteld. Ten gevolge van uw langdurige detentie zullen uw kinderen reeds gewend zijn aan uw afwezigheid op het moment dat u België dient te verlaten. Het is niet geweten of u een gunstmaatregel toegekend zal worden, mogelijkerwijze zullen uw kinderen allen meerderjarig zijn wanneer u aan justitie voldaan heeft (de jongste wordt meerderjarig op 26.12.2030). Uw uitwijzing zal daarom niet zo'n ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg hebben.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat de redenen van openbare orde zwaarder wegen dan uw familiale belangen en dat deze de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Er kan opgemerkt worden dat het feit dat u vader was, u er niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen en aldus een gevangenisstraf op te lopen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw kinderen moeilijker zal verlopen na het beëindigen van uw verblijf, is het loutere gevolg van uw eigen grensoverschrijdend gedrag. Er is niet gebleken dat de belangen van uw kinderen geschaad zouden worden door de beëindiging van uw verblijf en een latere verwijdering van het grondgebied (eens u voldaan heeft aan Justitie).

(...)

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Gezien u zich meermaals heeft ingelaten met het plegen van seksueel grensoverschrijdend gedrag met minderjarigen wordt een inmenging in uw familie- en gezinsleven als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uw familiale en gezinsbelangen worden ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde."

Vooreerst weze het nogmaals benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is en de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststelt dat de verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijf van de verzoeker in België rechtvaardigen en vereisen.

De verzoeker betwist op geen enkel moment dat hij een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving. Evenmin betwist de verzoeker dat zijn gedragingen de overeenkomstig artikel 22, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet vereiste drempel van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" en "zeer zware criminaliteit" bereiken (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.24.10).

De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat de verweerder van mening is dat de verzoeker contacten kan onderhouden met zijn kinderen vanuit Marokko en dat de kinderen naar Marokko kunnen reizen om

hem daar te bezoeken. De verzoeker betoogt dat de verweerder vergeet dat zijn kinderen minderjarig zijn en zij niet alleen kunnen reizen. Of zij hun vader in levende lijve zouden kunnen zien hangt af van de goodwill van hun moeder die met hen zou moeten meereizen, minstens hen de toestemming zou moeten geven om samen te reizen met een ander volwassen persoon.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder wel degelijk rekening hield met de minderjarigheid van verzoekers kinderen. Zo motiveert de staatssecretaris als volgt: *“Bovendien hebben zij de Belgische nationaliteit en kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen. Zij kunnen u, al dan niet onder begeleiding van hun moeder, komen bezoeken in Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven.”*

Gelet op het gebruik van het woord *“Bovendien”* moet worden aangenomen dat dit motief een overtollig motief betreft. Dit blijkt des te meer uit de verdere motivering die luidt als volgt:

“Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het familie- en gezinsleven toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Gezien u zich meermaals heeft ingelaten met het plegen van seksueel grensoverschrijdend gedrag met minderjarigen wordt een inmenging in uw familie- en gezinsleven als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uw familiale en gezinsbelangen worden ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde.”

Dit vormt het determinerende motief inzake de beoordeling van verzoekers banden met zijn kinderen en hun hogere belangen.

De verzoeker betoogt dat de staatssecretaris zich beroept op allerlei aannames, en dat zij insinueert dat het vonnis waarin het omgangsrecht met zijn kinderen werd geregeld inmiddels werd herroepen maar hierover geen enkel onderzoek voert. De verzoeker vindt het niet redelijk dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat het wel eens zou kunnen dat de ex-partner intussen over het exclusief ouderlijk gezag zou beschikken, daar waar er geen doorgedreven onderzoek werd gevoerd naar het huidige gezinsleven van de verzoeker en waar zijn ex-echtgenote, zijn kinderen, moeder, broers en zussen nooit werden gehoord.

Ook dit betoog is gericht tegen overtollige overwegingen en niet tegen het hoofdmotief, hierboven geciteerd. De verweerder heeft immers, los van de mogelijkheid van de kinderen om de verzoeker te bezoeken in Marokko, gesteld dat de bestreden maatregelen noodzakelijk zijn voor de vrijwaring van 's lands openbare orde gelet op verzoekers gedrag dat *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*. De verweerder heeft de noodzakelijkheid van de inmenging concreet toegelicht als volgt:

“Op 29.06.2020 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen omwille van ontucht met minderjarige minder dan 14 jaar en meer dan 10 jaar oud, opzettelijke slagen en verwondingen aan kinderen beneden de 16 jaar, aanzetten tot gebruik van verdovende middelen aan minderjarige.

Op 13.01.2022 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen (op beroep CR Mechelen 11.08.2021) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar in staat van wettelijke herhaling, werd u ontzet verklaard uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid en artikel 382 bis, eerste tot derde lid van het Strafwetboek voor een termijn van 10 jaar en werd u ter beschikking gesteld van de Strafvuitvoeringsrechtbank voor een termijn van 10 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen die geen volle 14 jaar oud waren (ten nadele van 2 personen); aan het opwekken van ontucht, het bederf of de prostitutie bij minderjarigen boven de leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 jaar (ten nadele van 3 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een kind dat meer dan de volle leeftijd van 12 jaar en minder dan de volle leeftijd van 16 jaar oud was (ten nadele van 3 personen); aan aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging jegens kinderen beneden de volle leeftijd van 16 jaar met de verzwarende omstandigheid dat de minderjarige voorafgaand werd benaderd door de dader met het oogmerk op een later tijdstip een van de in de hoofdstukken V, V of VII van titel VII van boek II van het Strafwetboek bepaalde feiten te plegen (SW boek art, 377ter) (ten nadele van 2 personen); aan het vergemakkelijken van of aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen of psychotrope stoffen met de verzwarende

omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; aan benadering op internet van minderjarigen om strafbare feiten van seksuele aard te plegen (online grooming); aan cyberlokking (ten nadele van 8 personen); aan verwerving of bezit van, en toegang tot kinderpornografie; aan bedreigingen bij naamloos of ondertekend geschrift onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen en aan verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de 16 Jaar oud met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting is voorafgegaan door of gepaard gegaan met opsluiting. Deze feiten pleegde u tussen 04.06.2017 en 29.06.2020.

U zit momenteel een gevangenisstraf van 12 jaar uit wegens ernstige zedenfeiten met voornamelijk minderjarige meisjes. Daarnaast achtte het Hof het noodzakelijk om u gedurende een termijn van 10 jaar na afloop van uw straf ter beschikking te stellen van de strafuitvoeringsrechtbank en u gedurende 10 jaar te ontzetten uit de rechten benoemd in artikel 31 en van artikel 382 bis van het Strafwetboek. Terbeschikkingstelling is een bijkomende straf die opgelegd wordt aan personen die strafbare feiten hebben gepleegd die dermate ernstig zijn, dat de samenleving zich ook na het verstrijken van de gevangenisstraf tegen deze personen moet kunnen beschermen. De door u gepleegde feiten zijn zeer ernstige feiten en vallen zeer zeker onder de noemer “zeer zware criminaliteit”. De ernst van de gepleegde feiten wordt bevestigd door de tegen u uitgesproken straf.

Op 02.03.2007 werd u een eerste keer veroordeeld voor zedenfeiten: in de nacht van 29 op 30.10.2005 probeerde u een meisje dat 15 jaar oud was, te verkrachten en op 30.10.2005 verkrachtte u een 18 jarig meisje. Uit het vonnis blijkt: “De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van de beklaagde van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwen.” Dit waren niet de enige zedenfeiten die u in die periode pleegde; met het arrest d.d. 01.04.2010 werd u voor zedenfeiten die u meermaals, op niet nader te bepalen data pleegde in de periode tussen 01.09.2004 en 15.08.2006 een bijkomende gevangenisstraf van 30 maanden opgelegd. In voormelde periode pleegde u meermaals een aanslag tegen de zeden door misbruik te maken van een meisje dat geboren werd op 24.12.1992. Het meisje werd meermaals door u verkracht. Bij aanvang van de feiten was het slachtoffer 11 jaar oud terwijl u toen reeds 26 jaar oud was. Het slachtoffer was een jong meisje dat kampte met een adolescentenproblematiek. Samen met een aantal kompanen gebruikte u haar seksueel teneinde uw eigen en andermans driften te voldoen. Uw bewering, namelijk dat het verhaal van het meisje geen steek hield en dat zij een mythomane zou zijn, vond geen enkele steun in het strafdossier. De feiten waren ernstig en laakbaar gelet op het volkomen gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van dit minderjarige meisje. Uit het arrest d.d. 01.04.2010 blijkt: “... de opeenvolging van de feiten in hoofde van deze beklaagde (u) geeft blijk van een aanhoudende ingesteldheid van ongeoorloofd seksueel geweld en minachting voor jonge vrouwen, eigenlijk nog jonge tieners, zoals die overigens ook blijkt uit het te dezen voorliggend strafdossier, ...” Het Hof oordeelde dat een iets mildere (bijkomende) straf werd gerechtvaardigd doordat u aangaf uw leven te hebben herpakt, u vast werk leek te hebben, uw partner in verwachting was, u sinds 2008 via Welzijnswerk begeleid werd en alsook omdat reeds enige tijd was verstreken tussen het plegen van de feiten en het vellen van het arrest.

Het moge duidelijk zijn dat u zich, in tegenstelling tot wat het Hof meende, niet herpakt had en dat noch het feit dat u vader werd, noch de begeleiding via Welzijnswerk herhaling van de feiten kon voorkomen. U herviel immers in zeer ernstig grensoverschrijdend gedrag met minderjarige meisjes en op 13.01.2022 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar voor zedenfeiten die u pleegde in de periode tussen 04.03.2017 en 29.06.2020. U maakte misbruik van de anonimiteit van de sociale media door te liegen over uw werkelijke leeftijd en identiteit. U benaderde op systematische wijze jonge meisjes door gebruik te maken van nepprofielen met verschillende valse namen in combinatie met valse leeftijden. U stuurde naaktfoto's van uzelf (hoofd niet zichtbaar) en verzocht meisjes seksueel getinte foto's van henzelf terug te sturen. Eenmaal u een afspraak had, leidde u ze naar uw appartement en deed u de deur op slot. Uw slachtoffers waren onder dwang van de omstandigheden genoodzaakt seksuele daden te ondergaan. U deinsde er niet voor terug om te dreigen met geweld of om de naaktfoto's online te zetten indien de meisjes niet op uw seksuele voorstellen ingingen of indien zij deze handelingen kenbaar zouden maken. Ook op straat sprak u jonge meisjes aan. U woonde tegenover een middelbare school waar u de meisjes makkelijk kon aanspreken en naar uw appartement lokken. U bood hen geld of goederen aan opdat zij met u seks zouden hebben. De meisjes werden door u aangezet om verdovende middelen te gebruiken zoals cannabis, cocaïne of speed. U dwong een meisje cocaïne te snuiven op straffe van slaag te krijgen. Toen het meisje slecht reageerde op de cocaïne gaf u haar een pilletje waardoor ze in slaap viel. Later werd ze wakker in haar ondergoed. Sommige seksuele betrekkingen werden door u gefilmd. U gedroeg zich opdringerig, manipulatief en eisend. Het is niet geweten hoeveel meisjes u op die manier behandeld heeft daar niet alle slachtoffers geïdentificeerd konden worden. Sommige meisjes waren bijzonder

kwetsbaar omwille van hun thuissituatie of hun beperkte intellectuele capaciteiten. Uw slachtoffers waren niet in staat om weerstand te bieden tegen uw dwingende houding. Bovendien bevonden ze zich in een situatie die hen verrast had en die ze zelf niet meer meester waren. U heeft misbruik gemaakt van de weerloosheid van pubermeisjes door hen seksuele daden op te dringen.

De feiten zijn bijzonder laakbaar. Als volwassen man en later als vader van drie jonge kinderen, heeft u adolescenten, onder dwang, bedreigingen en toediening van drugs, seksueel misbruikt. U heeft schaamteloos de bevrediging van uw seksuele lusten nagestreefd zonder rekening te houden met de traumatische impact van deze daden op uw jonge slachtoffers. Nog lang na de feiten, ervaren slachtoffers van zedendelicten de gevolgen hiervan. Een van uw slachtoffers heeft zich van het leven willen beroven door zichzelf in brand te steken, dit om deze pijnlijke ervaringen voorgoed te vergeten.

Uw zedelijk wangedrag duidt op een schrijnend gebrek aan seksueel normbesef, zelfbeheersing en respect voor de seksuele integriteit van deze kwetsbare minderjarigen wiens identiteit nog in volle ontwikkeling is. Uw gedrag getuigt van een verregaande minachting voor vrouwen in het algemeen en voor uw slachtoffers in het bijzonder.

Opvallend is de vanzelfsprekendheid waarmee u de feiten pleegde. Het kostte u schijnbaar geen moeite om ondanks eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten, opnieuw over te gaan tot seksueel misbruik. Volgens de bevindingen van de psychiater zou uw gewetensfunctie intact zijn en was u zich er van bewust dat wat u deed met jonge meisjes strafbaar was. Dit blijkt uit het feit dat u uw slachtoffers bedreigde om niets kenbaar te maken. Uit het psychodiagnostisch onderzoek blijkt dat u intellectueel laaggemiddeld begaafd bent en dat u lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebiefie type met andere woorden, uw seksuele voorkeur gaat naar pubers en jonge adolescenten, een leeftijdsgroep die voor u 'ongevaarlijk' is en waarbij u uw mannelijkheid kan affirmeren hetgeen u als problematisch ervaart met vrouwen van uw leeftijd. U ontkende of minimaliseerde de feiten en zei dat u enkel de bedoeling had de meisjes beter te leren kennen.

Deze houding toont aan dat het u ontbreekt aan schuldbesef. Uit het psychologisch onderzoek naar uw persoonlijkheidskenmerken blijkt: "Personen met een dergelijk (uw) profiel ervaren weinig persoonlijke stress en verwachten van anderen dat ze zich zouden aanpassen aan hun verwachtingen eerder dan zelf pogingen te ondernemen om hun eigen gedrag in vraag te stellen." Gerechtspsychiater R. (...) schat het recidive gevaar als zeer hoog in en hij acht dat de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal is. Bovendien wijst het feit dat u geen lessen getrokken heeft uit eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten op een verhoogd risico op recidive.

U beweerde dat de feiten te wijten waren aan uw depressie, uw onzekerheid, uw seksverslaving en uw drugsprobleem. Uw remmingen zouden wegvallen door de drugs waardoor u makkelijk overgaat tot seksueel deviant gedrag. Volgens u zou u na uw eerdere veroordelingen niet de juiste begeleiding gekregen hebben van justitie. Het is ongeloofwaardig en zeker onredelijk te stellen dat, ondanks het feit dat u bewezen heeft vaardig te zijn met de moderne communicatie technologieën, u er niet in geslaagd bent om via dit kanaal aangepaste therapie te vinden om aan uw seks- en andere verslavingen tegemoet te komen. Deze passieve houding toont aan dat het verhelpen van uw verslavingen niet uw prioriteit is. Thans liggen er geen stukken voor dat u enige vorm van hulp heeft gezocht, noch voor uw drugsprobleem noch voor uw seksueel probleem.

Uit dit alles blijkt dat het recidivegevaar niet is geweken en er moet rekening gehouden worden dat u in een vergelijkbare situatie opnieuw toeslaat en seksuele grensoverschrijdende feiten zou kunnen plegen. De gevolgen van uw misdrijf zijn verwoestend voor uw slachtoffers en voor de veiligheid van de samenleving. De maatschappij moet beletten dat dergelijke feiten zich herhalen of escaleren. Men kan het risico niet nemen dat dergelijke ernstige misdrijven opnieuw zouden plaatsgrijpen, mogelijkerwijze met een nog ergere afloop.

In de maatschappij veroorzaken zedenfeiten, naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, ook sterke gevoelens van onveiligheid. Meisjes, vrouwen en moeders van jonge meisjes dienen zich in alle omstandigheden veilig te voelen. Het gevaar van mannen zoals u moet hen bespaard worden. Jonge meisjes in het bijzonder dienen beschermd te worden tegen personen die zich grensoverschrijdend gedrag permitteren. Schijnbaar heeft u niet begrepen dat uw gedrag ten aanzien van vrouwen niet strookt met de geldende waarden en normen en dus maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op de openbare orde, verantwoorden

(HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). De maatschappij heeft de plicht om haar onderdanen te beschermen tegen individuen zoals u die de integriteit (oa seksuele) van anderen met de voeten treden.

Door uw handelen heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van jonge meisjes, u heeft kwetsbare slachtoffers de kans ontnomen hun eigen seksualiteit op hun eigen tempo en volgens hun eigen keuzes te ontdekken en te ontwikkelen. De gevolgen op zowel korte als lange termijn voor deze meisjes zijn enorm en het is duidelijk dat u daar op geen enkel moment bij heeft stilgestaan en enkel gehandeld heeft vanuit uw eigen perspectief, dat louter betrekking heeft op het vervullen van uw eigen noden. U lijkt niet te leren uit uw eerdere fouten en de u eerder opgelegde maatregelen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ingevolge de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar betekent voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Zoals hoger reeds gesteld, is het recht op de eerbiediging van het gezinsleven en het hoger belang van het kind geen absoluut recht, en is het de Belgische staat wel degelijkheid toegestaan om maatregelen te nemen die een inmenging uitmaken op de door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen indien deze inmenging - op grond van een evenwichtige afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds - noodzakelijk is voor de bescherming van 's lands openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De verzoeker benoemt opnieuw zijn gezinsbelangen en de belangen van zijn kinderen, doch hiermee toont hij nog niet aan dat op grond van een onredelijke belangenafweging werd geoordeeld dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid, de inmenging in het gezinsleven (met inbegrip van het hoger belang van het kind) rechtvaardigt.

De verzoeker benadrukt voorts dat hij zijn kinderen nooit iets heeft misdaan en dat de verweerder niet aantoonbaar dat contact tussen de verzoeker en zijn kinderen niet in het belang van de kinderen zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt nergens uiteengezet dat de verzoeker strafrechtelijke feiten ten aanzien van zijn minderjarige kinderen zou hebben gepleegd. Dit gegeven impliceert evenwel niet dat de verweerder geen einde zou kunnen stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker wegens ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat zij hem niet zou kunnen bevelen om het grondgebied te verlaten en hem niet zou kunnen verbieden om gedurende tien jaar de Schengenzone binnen te komen en er te verblijven. De verzoeker betwist niet dat er ernstige redenen van openbare orde in zijn hoofdte aanwezig zijn. Er wordt benadrukt dat hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, het EHRM ook verduidelijkt heeft dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali/Denemarken*).

Louter ten overvloede wordt erop gewezen dat de verzoeker omwille van zijn detentie thans ook slechts virtuele contacten heeft met zijn kinderen en dat zijn strafeinde pas is voorzien op 26 juni 2032. Zijn ex-echtgenote lijkt de virtuele contacten tussen de verzoeker en zijn minderjarige kinderen niet te verhinderen, zodat deze in de toekomst ook zo verdergezet kunnen worden.

Daarnaast betoogt de verzoeker dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden doordat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij al bijna 41 jaar in België woont, hij hier naar school ging en hier heeft gewerkt. De verzoeker benadrukt dat zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zijn. Hij betoogt dat al zijn naaste familieleden in België wonen, hijzelf sinds zijn drie jaar in België verblijft en hij perfect Nederlands spreekt en amper het Berbers beheerst. De verzoeker geeft aan dat hij na 41 jaar vervreemd is van zijn geboorteland, hij heeft dit land in het verleden een paar keer bezocht, maar deze bezoeken zijn volgens de verzoeker te verwaarlozen en zij hebben er niet toe geleid dat hij een band met Marokko heeft opgebouwd. De verzoeker benadrukt dat hij zich westers voelt, en hij stelt dat hij in Marokko totaal niet zou kunnen aarden en dat hij daarenboven ernstig ziek is.

De verzoeker verwijst zodoende naar zijn privéleven.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153).

Artikel 8 van het EHRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het privéleven van de verzoeker volgende belangenafweging gemaakt:

“Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

U bent op driejarige leeftijd in België aangekomen, momenteel bent u 44 jaar oud. U heeft hier een school- en beroepsopleiding genoten en behalve de familiebanden, heeft u ook sociale en culturele banden. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België zou verlaten.

Niettegenstaande u hier opgegroeid bent en zoals u beweert, de Vlaamse cultuur en gewoontes eigen heeft gemaakt, kan er niet genegeerd worden dat u bepaalde waarden en normen niet heeft nageleefd. Uw zedelijk wangedrag is een duidelijk symptoom van een gebrek aan integratie. Integratie veronderstelt dat men zich de waarden en normen van het land eigen maakt, zoals respect voor de waardigheid en de gelijkwaardigheid van elk individu. Het plegen van zedenfeiten is in tegenspraak met de geldende waarden van dit land.

Op te merken valt dat, op uw lijst van ‘toegelaten bezoek’ in de gevangenis, er geen vrienden vermeld staan. U heeft sinds uw opsluiting op 29.02.2020 tot op heden slechts bezoek gehad van uw ex-partner en enkel keren van uw broer(s) of van advocaten en hulpverleners. U toont niet aan op welke manier u contact onderhoudt met vrienden of kennissen maar in de veronderstelling dat u via de sociale media en/of telefonisch contact heeft met uw vrienden dan kan dit contact op dezelfde wijze voortgezet worden in Marokko of daar waar u zich gaat vestigen. De contacten met uw vrienden in België kunnen ook onderhouden worden via bezoeken daar waar u zal verblijven voor zover deze op regelmatige wijze België in- en uit kunnen reizen. .

Het gegeven dat u in het verleden in België steeds gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het hebben van werk heeft u er niet van weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. De werkervaringen opgedaan in België zullen u wellicht ook in Marokko of elders van pas komen. Er zijn geen aanwijzingen dat u geen kansen zou hebben op de Marokkaanse arbeidsmarkt dan wel elders buiten België. U heeft een opleiding gekregen (nat en droogbepoistering) die u zou kunnen benutten om uw leven een nieuwe wending te geven in uw herkomstland.

Zelfs indien de integratie, door het verblijf in België, in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). U haalt geen elementen aan die aantonen dat er onoverbrugbare obstakels zijn die integratie zouden kunnen belemmeren. In 2007 keerde u terug naar uw vaderland om er te huwen. Hierdoor kan verondersteld worden dat u nog banden heeft met uw vaderland. Niettegenstaande u verklaarde geen belangen/contacten te hebben in Marokko is het niet onredelijk aan te nemen dat iemand van uw familie in België nog kennissen dan wel familie heeft in Marokko om u tijdelijk op te vangen. Uw familie kan u ook helpen door u van financiële steun te voorzien, ook als u in het buitenland verblijft. De bewering dat u uw moedertaal, het Berbers slechts gebrekkig beheerst is geen onoverkomelijk obstakel en de vraag stelt zich in welke mate deze bewering wel geloofwaardig is aangezien u opgroeide in een Marokkaans gezin en uw ouders bij aankomst in België geen Nederlands spraken zoals blijkt uit hun administratief dossier. Het is ook maar de vraag of uw (inmiddels ex-) echtgenote reeds Nederlands sprak toen ze in België aankwam. Het is niet onredelijk aan te nemen dat zij Berbers en/of Arabisch sprak. Hoe dan ook, zelfs met een gebrekkige kennis van het Berbers en/of Arabisch kan u met de tijd uw woordenschat verruimen en zal u makkelijker nieuwe contacten kunnen aanknopen en een sociaal leven uitbouwen. Daarenboven zou u uw tijd in de gevangenis kunnen gebruiken om uw kennis van het Berbers terug aan te scherpen en eventueel Arabisch en/of Frans te leren.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een uitzonderlijke aard zijn zodat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat uw gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t de gezondheidstoestand van uw familie die onderhavige beslissing zouden beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving."

Hieruit blijkt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoeker al 41 jaar in België woont ("U bent op driejarige leeftijd in België aangekomen, momenteel bent u 44 jaar oud"), dat de verzoeker in België schoolliep en hier heeft gewerkt, dat zijn naaste familieleden in België wonen en met de bewering van de verzoeker dat hij zijn moedertaal, het Berbers slechts gebrekkig beheerst.

Andermaal wordt vastgesteld dat de verzoeker niet betwist dat er in zijn hoofd ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn.

Zoals hoger reeds gesteld, is het recht op een privéleven geen absoluut recht, en is het de Belgische staat wel degelijk toegestaan om maatregelen te nemen die een inmenging uitmaken op de door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen indien deze inmenging - op grond van een evenwichtige afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds - noodzakelijk is voor de bescherming van 's lands openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

De verzoeker beperkt zich in wezen tot het opnieuw benoemen van zijn belangen en tot de enkele kritiek dat de bestreden maatregel deze belangen schaadt, doch hiermee toont hij nog niet aan dat op grond van een onredelijke belangenafweging werd geoordeeld dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige

bedreiging die hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid, de inmenging in zijn privéleven rechtvaardigt.

Gelet op de omstandigheden van deze zaak, wordt met het thans gevoerde betoog niet aannemelijk gemaakt dat er, gelet op verzoekers privé- en gezinsleven in België of nog het hoger belang van zijn kinderen, sprake is van elementen die zodanig zwaar wegen dat deze zouden opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die maken dat de Belgische samenleving moet worden beschermd tegen verzoekers gedragingen. De uitvoerige belangenafweging die blijkt uit de motieven van de bestreden akte, volstaat om de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven (met inbegrip van het hoger belang van het kind) te verantwoorden.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

2.1.3.4. De verzoeker voert de schending aan van artikel 7 van het “ESH”. In de bespreking van het eerste middel verwijst de verzoeker naar het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals bepaald in artikel 7 van het Europees Sociaal Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het artikel 24, lid 2, van het Europees Sociaal Handvest erkende hogere belang van het kind.

Artikel 7 van het Europees Sociaal Handvest luidt als volgt:

“Recht van kinderen en jeugdige personen op bescherming.

Om de onbelemmerde uitoefening van het recht van kinderen en jeugdige personen op bescherming te waarborgen, verplichten de Overeenkomstsluitende Partijen zich :

- 1. te bepalen dat de minimumleeftijd voor toelating tot tewerkstelling 15 jaar zal zijn, behoudens uitzonderingen voor kinderen die nader omschreven lichte werkzaamheden verrichten welke niet nadelig zijn voor hun gezondheid, geestelijk welzijn of ontwikkeling;*
- 2. te bepalen dat een hogere minimumleeftijd voor toelating tot tewerkstelling zal worden vastgesteld ten aanzien van nader omschreven werkzaamheden welke als gevaarlijk of als schadelijk voor de gezondheid worden beschouwd;*
- 3. te bepalen, dat nog leerplichtige personen niet zodanig werk mogen verrichten dat zij niet ten volle het onderwijs kunnen volgen;*
- 4. te bepalen, dat de arbeidsduur van personen beneden de leeftijd van 16 jaar zal worden beperkt overeenkomstig de behoeften van hun ontwikkeling, in het bijzonder hun behoefte aan vakopleiding;*
- 5. het recht van jeugdige werknemers en leerlingen op een billijke beloning of andere passende uitkeringen te erkennen;*
- 6. te bepalen dat de door de jeugdige personen gedurende hun normale arbeidstijd en met toestemming van de werkgever aan vakopleiding bestede tijd als een deel van de werkdag zal worden beschouwd;*
- 7. te bepalen dat tewerkgestelde personen beneden de leeftijd van 18 jaar recht zullen hebben op ten minste drie weken verlof per jaar met behoud van loon;*
- 8. te bepalen dat personen beneden de leeftijd van 18 jaar geen nachtarbeid mogen verrichten, met uitzondering van bepaalde in nationale wetten of verordeningen omschreven werkzaamheden;*
- 9. te bepalen dat personen beneden de leeftijd van 18 jaar die nader in nationale wetten of verordeningen omschreven werkzaamheden verrichten, regelmatig een geneeskundig onderzoek moeten ondergaan;*
- 10. een bijzondere bescherming tegen gevaren voor lichaam en geest, waaraan kinderen en jeugdige personen zijn blootgesteld, te waarborgen, in het bijzonder tegen de gevaren welke al dan niet rechtstreeks uit hun arbeid voortvloeien.”*

Artikel 24, lid 2 van het Europees Sociaal Handvest luidt als volgt:

“2. Ten aanzien van de in artikel 21 bedoelde rapporten beoordeelt het Comité van onafhankelijke deskundigen vanuit juridisch standpunt de naleving in de nationale wetgeving en praktijk van de verplichtingen die voor de betrokken Overeenkomstsluitende Partijen uit het Handvest voortvloeien.”

De Raad ziet niet in hoe de thans bestreden maatregelen een schending zouden kunnen inhouden van artikel 7 van het Europees Sociaal Handvest, nu zij op geen enkele wijze verband houden met het tewerkstellen van kinderen. Aangenomen wordt dat de verzoeker doelt op een schending van de artikelen

7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat wel een recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven omhelst.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.1.3.5. Uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikel 7 van het Handvest heeft aangetoond.

De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Evenmin toont de verzoeker aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand kwam.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.4. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate waarin zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.2. In een derde middel voert de verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Geheel foutief stelt verwerende partij dat verzoeker bij een gedwongen terugkeer naar Marokko niet zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Volgens verwerende partij heeft verzoeker geen elementen aangebracht m.b.t. zijn gezondheidstoestand. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het verleden is veroordeeld voor ernstige zedendelicten en in het kader van de gerechtelijke procedures werd onderzocht door een psychiater. Uit de onderzoeken blijkt, zoals verwerende partij zelf aangeeft, dat verzoeker laagbegaafd is, zijn middelbare school niet heeft afgerond, lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebofiele type waarbij zijn seksuele voorkeur uitgaat naar pubers en jonge adolescenten en geen enkel schuldbesef heeft. Verzoeker geeft zelf aan (zie bestreden beslissing pagina 3) depressief te zijn, een seksverslaving en een drugsprobleem te hebben. Gerechtspsychiater R. (...) (zie eveneens bestreden beslissing pagina 3) schat het recidivegevaar als zeer hoog in en acht de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal. Volgens voormelde psychiater is verzoeker ongeneeslijk ziek. Verzoeker, die zwaar psychisch ziek is en sinds jonge leeftijd wordt gevolgd door de gerechtelijke instanties, is tot op heden niet behandeld voor zijn ziekte. Verzoeker heeft meerdere jaren in de gevangenis doorgebracht en heeft aldaar kennelijk niet de nodige hulp/begeleiding gekregen. Telkens verzoeker de gevangenis verlaat pleegt hij dezelfde feiten. Verzoekt dient dringend de nodige hulp en begeleiding te krijgen. Deze hulp zal hij niet krijgen in Marokko. Verwerende partij had moet onderzoeken of verzoeker in Marokko effectief toegang heeft tot adequate medische zorg.

Verwerende partij heeft dit niet gedaan en gaat ervan uit dat, ondanks de gegevens waarover ze beschikt, verzoeker ‘gezond’ is. Zij stelt dat verzoeker geen gezondheidselementen heeft aangehaald die de bestreden beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Dit is geheel tegenstrijdig met de gegevens waarover verwerende partij beschikt. Verzoeker gaat zichzelf uiteraard niet als ‘ziek’ opgeven t.a.v. verwerende partij daar hij geen enkel schuldbesef heeft. Echter kan verzoeker allesbehalve als een mentaal gezond persoon worden beschouwd. De feiten die hij in het verleden heeft gepleegd en die zich steeds herhalen zijn daarvoor te ernstig. Gelet op de elementen van het dossier vond verwerende partij het niet nodig verzoeker (bijkomend) psychiatrisch laten onderzoeken.

Het EHRM heeft in haar arrest Savran/Denemarken (57467/15 - 07-12-2021) de criteria van het arrest Paposhvili van 2016 bevestigd, nl. men mag iemand die ernstig ziek is niet uitzetten als er geen toegang is tot de noodzakelijke medische voorzieningen. (Criteria Paposhvili zijn ook van toepassing bij psychische aandoeningen).

Bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdelingen zoals verzoeker, wordt artikel 3 EVRM geschonden indien “er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende

land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting”.

Naar aanleiding van het standpunt van veel staten, verduidelijkt het EHRM dat de gevolgen van de uitwijzing op de gezondheidstoestand van de vreemdeling eerst moeten worden onderzocht. In casu is dit niet gebeurd.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het EHRM voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Evenwel specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Verder moet erop worden gewezen dat het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 in § 183 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, heeft gesteld dat het gaat om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)*”. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen bij de verwijdering van een zieke vreemdeling.

De verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat hij in het verleden is veroordeeld voor ernstige zedendelicten en dat hij in het kader van de gerechtelijke procedures werd onderzocht door een psychiater, die aangaf dat hij lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebiefiele type waarbij zijn seksuele voorkeur uitgaat naar pubers en jonge adolescenten en hij geen enkel schuldbesef heeft. De verzoeker verwijst naar de derde pagina van de bestreden akte waaruit blijkt dat hij aangaf dat hij depressief is, en dat hij een seksverslaving en een drugsprobleem heeft. De verzoeker benadrukt ook dat de gerechtspsychiater aangaf dat het recidivegevaar zeer hoog is en de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal is nu de verzoeker ongeneeslijk ziek is. De verzoeker benadrukt dat hij tot op heden niet behandeld is voor zijn ziekte en hij stelt dat hij telkens wanneer hij de gevangenis verlaat, dezelfde feiten pleegt. De verzoeker betoogt dat hij dringend de nodige hulp en begeleiding dient te krijgen en hij stelt dat hij deze hulp niet zal krijgen in Marokko. Volgens de verzoeker had de verweerder moeten

onderzoeken of hij effectief toegang heeft tot adequate medische zorg in Marokko. De verzoeker kan er zich niet in vinden dat hij in de bestreden beslissing als gezond wordt omschreven, aangezien hij zich niet als 'ziek' zal opgeven omdat hij geen enkel schuldbesef heeft.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Opvallend is de vanzelfsprekendheid waarmee u de feiten pleegde. Het koste u schijnbaar geen moeite om ondanks eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten, opnieuw over te gaan tot seksueel misbruik. Volgens de bevindingen van de psychiater zou uw gewetensfunctie intact zijn en was u zich er van bewust dat wat u deed met jonge meisjes strafbaar was. Dit blijkt uit het feit dat u uw slachtoffers bedreigde om niets kenbaar te maken. Uit het psychodiagnostisch onderzoek blijkt dat u intellectueel laaggemiddeld begaafd bent en dat u lijdt aan een gefixeerde parafiele stoornis van het efebiefie type met andere woorden, uw seksuele voorkeur gaat naar pubers en jonge adolescenten, een leeftijdsgroep die voor u 'ongevaarlijk' is en waarbij u uw mannelijkheid kan affirmeren hetgeen u als problematisch ervaart met vrouwen van uw leeftijd. U ontkende of minimaliseerde de feiten en zei dat u enkel de bedoeling had de meisjes beter te leren kennen.

Deze houding toont aan dat het u ontbreekt aan schuldbesef. Uit het psychologisch onderzoek naar uw persoonlijkheidskenmerken blijkt: "Personen met een dergelijk (uw) profiel ervaren weinig persoonlijke stress en verwachten van anderen dat ze zich zouden aanpassen aan hun verwachtingen eerder dan zelf pogingen te ondernemen om hun eigen gedrag in vraag te stellen." Gerechtspsychiater R. (...) schat het recidive gevaar als zeer hoog in en hij acht dat de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal is. Bovendien wijst het feit dat u geen lessen getrokken heeft uit eerdere veroordelingen voor gelijkaardige feiten op een verhoogd risico op recidive.

U beweerde dat de feiten te wijten waren aan uw depressie, uw onzekerheid, uw seksverslaving en uw drugsprobleem. Uw remmingen zouden wegvallen door de drugs waardoor u makkelijk overgaat tot seksueel deviant gedrag. Volgens u zou u na uw eerdere veroordelingen niet de juiste begeleiding gekregen hebben van justitie. Het is ongeloofwaardig en zeker onredelijk te stellen dat, ondanks het feit dat u bewezen heeft vaardig te zijn met de moderne communicatie technologieën, u er niet in geslaagd bent om via dit kanaal aangepaste therapie te vinden om aan uw seks- en andere verslavingen tegemoet te komen. Deze passieve houding toont aan dat het verhelpen van uw verslavingen niet uw prioriteit is. Thans liggen er geen stukken voor dat u enige vorm van hulp heeft gezocht, noch voor uw drugsprobleem noch voor uw seksueel probleem."

De verzoeker herhaalt thans nogmaals dat hij in België nooit werd behandeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gerechtspsychiater R. de kans op een succesvolle ambulante behandeling minimaal acht en dat de verzoeker de gepleegde feiten wijt aan een depressie, zijn onzekerheid, zijn seksverslaving en zijn drugsprobleem, zonder dat hij hiervoor echter een poging heeft gedaan om een aangepaste therapie te volgen. De verweerder leidt hieruit af dat het verhelpen van zijn verslavingen voor de verzoeker geen prioriteit is en dat hij geen stukken voorlegt dat hij enige vorm van hulp heeft gezocht, noch voor zijn drugsproblemen noch voor zijn seksueel probleem. Dit wordt evenmin betwist en de verzoeker geeft ook niet aan welke behandeling of welk behandelingstraject voor hem mogelijk zou zijn. Hij poneert louter dat hij in Marokko verstoken zou blijven van medische hulp, maar in eerste instantie blijft de verzoeker op de vlakte welke behandeling hij nodig zou hebben en of een behandeling überhaupt zinvol is, laat staan dat de verzoeker concreet zou aantonen dat de behandeling die hij voor ogen heeft, in Marokko niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn.

Nu de verzoeker thans in België niet wordt behandeld en hij reeds meerdere jaren geleden werd gediagnosticeerd, ziet de Raad niet in hoe een uitwijzing naar Marokko zijn levensverwachting of de kwaliteit van zijn leven op het vlak van zijn gezondheid zou beïnvloeden. Thans wordt de verzoeker ook in België niet behandeld - en dit nog daargelaten de vraag bij welke behandeling de verzoeker baat zou hebben en of hij überhaupt behandeld kan worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de verzoeker, zoals in de bestreden akte wordt aangegeven, tijdens zijn gehoor op 24 mei 2022, wel degelijk aangaf dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. De verzoeker werd er bij het invullen van de door de verweerder gehanteerde vragenlijst op gewezen dat hij, indien hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, de nodige medische attesten en bewijzen van behandeling diende voor te leggen. De verzoeker gaf echter te kennen dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om terug te keren naar het land van herkomst. In de gegeven omstandigheden heeft de verweerder in de

bestreden akte dan ook terecht vastgesteld dat de verzoeker geen elementen heeft aangebracht *“m.b.t. zijn gezondheidstoestand in het licht van artikel 3 van het EVRM”*. De verzoeker kan zijn eigen stilzitten en stilzwijgen niet vergoelijken door te verwijzen naar zijn gebrek aan schuldbesef. Zoals de verweerder heeft vastgesteld, oordeelde de psychiater immers dat verzoekers gewetensfunctie intact is en dat hij zich er van bewust dat was dat het strafbaar was wat hij deed met jonge meisjes strafbaar, onder meer gelet op het feit dat hij zijn slachtoffers bedreigde om niets kenbaar te maken.

De verzoeker toont in elk geval op geen enkele wijze met enig overtuigend en concreet gegeven aan dat zijn gezondheidstoestand van die aard is dat er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, dan wel dat er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

2.3. In het vierde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 191 van de Grondwet.

Het vierde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Het is bovendien frappant dat verwerende partij de schuld volledig bij verzoeker legt die volgens haar niet zelf de nodige stappen heeft ondernomen teneinde zich te laten behandelen. De Belgische Staat heeft echter ook verplichtingen t.a.v. een onderdaan die al meer dan 41 jaar legaal op haar grondgebied verblijft. Het is des te makkelijker verzoeker naar Marokko te sturen en dit land op te zadelen met een zwaar psychisch, ongeneesbaar ziek persoon, dit terwijl verzoeker sinds 2005 in verschillende Belgische gevangenissen heeft verbleven en aldaar nooit een aangepaste begeleiding heeft gekregen.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.”

De kritiek van de verzoeker dat hij in de Belgische gevangenissen nooit een aangepaste begeleiding heeft gekregen en dat het daarom des te gemakkelijker is om hem naar Marokko te sturen en dit land op te zadelen met een zwaar psychische en ongeneesbaar zieke persoon, komt neer op opportunitetskritiek. De Raad heeft zich hierover niet uit te laten. Deze kritiek houdt overigens geen verband met de thans bestreden verblijfsrechtelijke beslissingen, die op zich niets van doen hebben met de begeleiding die de verzoeker al dan niet in de gevangenis zou hebben ontvangen. Hoe dan ook beperkt de verzoeker zich tot loutere bewering dat hij in de gevangenis verstoken bleef van een gepaste begeleiding.

Deze kritiek van de verzoeker kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het vierde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE